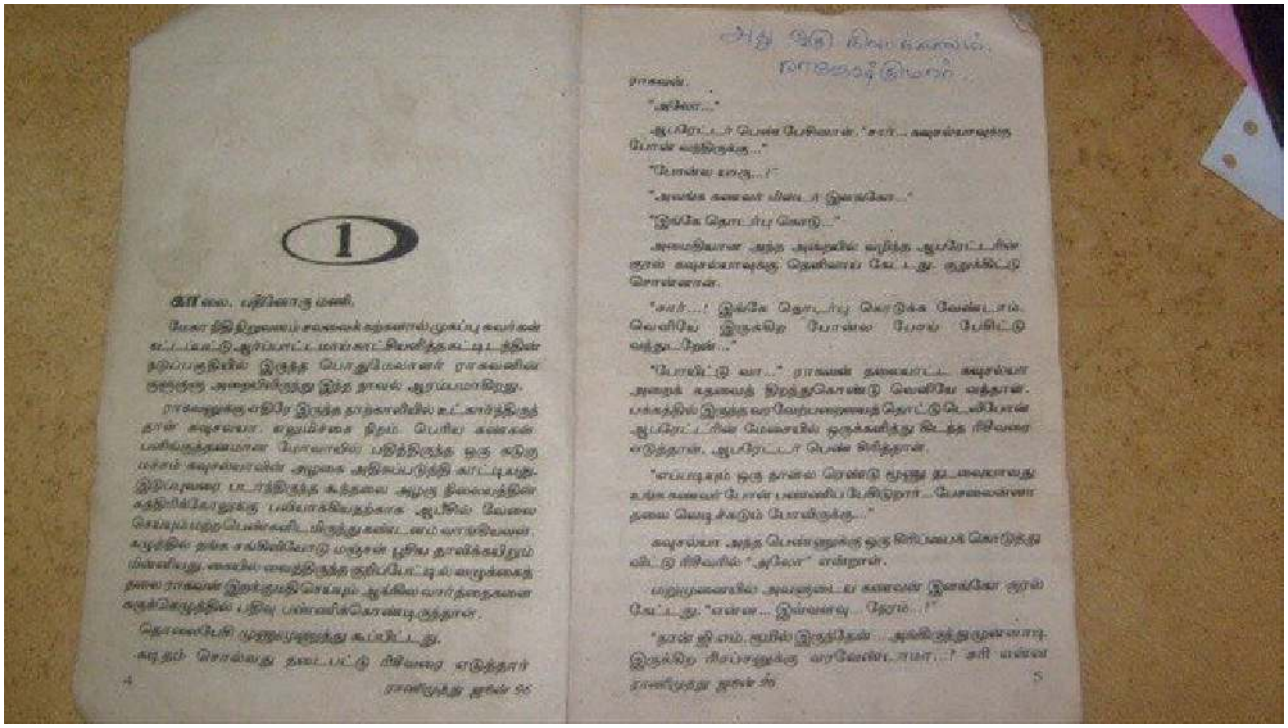

1

இரவு. மழிலோரு மணி.

மேலை நிறுவனம் சமைக்கும் வகையில் முப்பது வயதுக்கட்டுக்குள்ளாட்ட மாலைகட்டுகளைத்தட்டி நிலை நிறுவனத்தில் இருந்த பொதுமேலாளர் ராகவனின் அறையிலிருந்து இந்த நாவல் ஆரம்பமாகிறது.

ராகவனுக்கு எதிரே இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான் கதிரவன். எழும்சை நிறம். பெரிய கண்கள். பளிச்சென்ற மோவாயில் பதித்திருந்த ஒரு ஒற்றை சதைக் கதிரவனின் அழகை அதிகப்படுத்தி காட்டியது. இரண்டு நாட்களாக இருந்த கடுமையான நிலைமையில் கதிரவனோடு பேசுவதற்காக ஆபீஸ் வேலை செய்வதற்கு பெண்களிடமிருந்து கண்டபடி வரவேண்டிய கடிதங்களை, கடிதங்களோடு மற்ற பிற தாவல்களையும் பிரித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தொலைபேசி முணுமுணுத்து கூப்பிட்டது.

வந்த செய்தியை தலைப்பட்டு நிதானமாக எடுத்தார் ராகவன்.

ராகவன்.

"ஹலோ..."

ஆபரேட்டர் பெண் பேசினாள். "சார்... வழக்கமாவந்த போன் வந்திருக்கு..."

"போன்ல யாரு...?"

"அவங்க கணவர் பிளஸ் ஒன்னுலோ..."

"இங்கே தொடர்பு கொடு..."

அமைதியான அந்த அலுவலில் வந்த ஆபரேட்டரின் குரல் வழக்கமாகவே தெளிவாக கேட்டது. குறுக்கிட்டு சொன்னான்.

"சார்...! இங்கே தொடர்பு கொடுக்க வேண்டாம். வெளியே இருக்கிற போன்ல நான் பேசிட்டு வந்தடறேன்..."

"போயிட்டு வா..." ராகவன் தலையாட்ட வழக்கமான அமைதி கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான். மாடத்தில் இருந்த வரவேற்பறைத் தொட்டுவிடுகின்ற ஆபரேட்டரின் மேசையில் ஒருக்கணித்து வைத்த நிலையை எடுத்தான். ஆபரேட்டர் பெண் சிரித்தாள்.

"எப்படியும் ஒரு நாலு நொண்டு மூணு நிமிஷமாவது உங்க கணவர் போன் பண்ணிப் பேசுறார்...பேசலைன்னா நான் வெடிச்சுடும் போலிருக்கு..."

வழக்கமான அந்த பெண்ணுக்கு ஒரு நிர்வாகக் கொடுத்து விட்டு நிதானமாக "ஹலோ" என்றான்.

மறுமுனையில் அவளுடைய கணவன் இளங்கோ குரல் கேட்டது. "எப்படி... இருக்கீங்க... நேரம்...!"

"நான் ஓ.கே. ஆபீஸ் இருந்தேன். அலுவலகத்தில் முக்கியமானது. இருந்தே நிச்சயமாக வரவேண்டாமா...? நீ எப்படி தனியாகத்தான் இருக்கே...?

விசயம்...! எதுக்காக இப்போ போன்...!"

"அம்மா உன்னோட தூசல கேட்கலாம்னுதான்... -ஆபீஸ இன்னிக்கு லீவுதான் ஞாபகம் இருக்கு..."

"நீங்க ரூம்ல இருந்த டயலாக் எனக்கு போன பயனில்ல...? எனக்கு இப்ப தலைக்கு மேல வேலை. நீங்க சொல்ல வேண்டி பாதியிலேயே நிக்குது... அது ஒரு முக்கியமான வேலை."

"ஒரு அரை நிமிசம் என்கூட பேசுறதால உங்க கம்பெனிக்கு பெரிய நட்டம் எதுவும் வந்துடப் போறதில்லை..."

"சரி... சீக்கிரமா மேல வேண்டியதை பேசுங்க."

"இன்னிக்கு சாயந்தரம்...!"

"என்ன...?"

"ரெண்டு பேரும் சிக்கரம் போறோம்."

"சீசன்...! அதுக்குப் போக..."

"இன்னிக்கு அதுக்காகது காரணம் இன்னிக்கு பயர் மார்னி தான். ஏழு மணிக்கு மேல் விளையிட்டு வொல்லி பிரக்கு போய் தொந்தரவு தேவி சாயங்கிலிட்டு ஒன்பது மணி வரைக்கும் இருந்துட்டு வரலாம்."

"இதுக்கு வேற ஆசையா...?"

"ரொம்ப நாளாவே இருக்கு..."

"சரி போகலாம்..."

"ஆபீஸ வேலை அது இதுனாலு சொல்லி லேட் பண்ணாதீங்க சரியா -ஆறு மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்துடு..."

"வந்துடுறேன்..."

வழக்கமா மிஸ்டர் வைத்துவிட்டு மறுபடியும் தி.எம்.

வானதி வழங்கும்
நாவல்கள் சிறுகதைகள்

விலை ரூ. வை.

மோகவலை 65-00
இன்றே இப்பொழுதே 35-00

-ச. தா. சாரதா

தொடர்கதை 34-00
காதல் வலி 27-00

-அனுராதா ரமணன்

நான்காவது பரிமாணம் 55-00
வெளிச்சம் தெரியும் வரை 85-00
நான்கு முனைகள் 37-00

-ஜெயகாந்தன்

செல்லாத 5% நோட் 35-00
பாலையும் வேலை 65-00

-அகிலா சிவசங்கரன்

பாலைவன மாடத்து நிலவு 30-00

-சிவகாமி சிவசுப்ரமணியன்

காட்சிப்பிழை 50-00

-க. சந்தானம்

வல்லமை தாராயோ 32-00

-க.தேவன் சொல்லுகிறார்

சாஸ்திய ஆகாதம்

பரிசு பெற்ற நூல்

சிறுகதைகள்

அலை 30-00
(20 சிறுகதைகள் அடங்கியது)

-வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள்

நிலவை நினைவுகள் 45-00

-மீனாட்சி சுந்தரம்

பாலம் சொல்லாதவை 12-00

-நீல. பத்மநாபன்

பந்தயம் வென்றவர் 30-00

-ஜெகசிற்பியன்

35-வது ஆண்டின் பயணிகள் இறங்கவும்

மெல்ல மலர்ந்தது... 12-00

-நீல. பத்மநாபன்

விளக்கு விருது - பாகம் 1 85-00
விளக்கு விருது - பாகம் 2 85-00

-தொடர்கதை சிறப்பு

[கலை - மோகனும் மோகமும்
மதுபாலா பெண் வாசகர்களை]

கலைமகள் முதல் பரிசு பெற்ற நாவல்கள் 12-00
தூவானம் விழுதுகள் - சிவசு. ஆர் 85-00
2 கன்னிமாடம் ஒரு சகாப்தம் 95-00

-இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

நிழல்கள் மோகனம் 12-00
நாகதோஷம் 20-00

-கோவி. மணிசேகரன்

கங்கை முதல் பாலாறு வரை 32-00

-நீல. பத்மநாபன்

சிறுகதைகள்

அலை 30-00
(20 சிறுகதைகள் அடங்கியது)

-வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள்

நிலவை நினைவுகள் 45-00

-மீனாட்சி சுந்தரம்

பாலம் சொல்லாதவை 12-00

-நீல. பத்மநாபன்

பந்தயம் வென்றவர் 30-00

-ஜெகசிற்பியன்

35-வது ஆண்டின் பயணிகள் இறங்கவும்

மெல்ல மலர்ந்தது... 12-00

-நீல. பத்மநாபன்

★ தேவைகளை புத்தகங்கள் V.P.P.யில் மட்டுமே அனுப்பப்படும். V.P.P. தபால் செலவு தனி.

★ வானதியின் புதிய புத்தக விவரங்கள் மற்றும் எழுதுகள் விரும்புவதற்கு:-

வானதி பதிப்பகம்,
No. 13, தீனதயாளு தெரு, தி. நகர், சென்னை - 600 017.

அழைத்து வந்தான்.

அவர் முகம் கோபத்தில் இருந்தது.

"பேபிமோல்கா..."

"டேய்... டேய் சார்..."

"இதுவரைக்கும் ஒரு லெட்டரை முழுசா படிடா... பள்ளி முடிஞ்சவரைக்கும் நீ என் முன்னாடி உட்கார்ந்தது உண்டா...? எப்ப பார்த்தாலும் போன் வந்திருக்குனு, பாதியில எழுந்து ஓடறதே உனக்கு பழக்கமா போச்சு..."

"சா...சாரி... சார்..."

"சாரியும் வேண்டாம்... ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் வேண்டாம் இனிமே ஆபீஸ் நேரத்தில் உன் வீட்டுக்காரரை போன பண்ண சொல்லாதே சொல்லு."

"சரி... சார்..."

அவர் கோபத்தை விசனமாய் பார்த்தாள் கமலவள்.

2

ஏரகளில் 'டாக்ஸி' நின்றிருந்தது.

பட்டுப்புடவை சரசரக்க டாக்சிக்குள் ஏறினாள் விமலா. அவள் கண்களில் கண்ணீர் தூசிகள் மாறி மாறி பளபளத்து. வேறு இடம் துக்கத்தை நிறுத்து உள்ளே உட்கார்ந்தாள்.

"அப்போ நான்க வெம்பட்டுமா...?" என்றான்.

அம்மா கலங்கிய போயிருந்தாள். சன்னல் வழியே பதிந்திருந்த விமலாவின் கையை விட மனமில்லாமல் இறுக்கமாய்ப் பிடித்திருந்தாள்.

அப்பாவின் முகத்திலும் ஓர் இனம் புரியாத பிரியுணர்ச்சி தெரிந்தது.

அதை அவர் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

பபபி "அக்கா..." என்று கேவினாள்.

அப்பா அவளை 'ஆதரவாய்' அணைத்துக்கொண்டார்.

வேறு புன்னகைத்தான்.

"உன்னுடனேயேதானே இருக்கோம்... கண்காணாத தூரத்துக்கு உன்ன மகளை நான் கட்டிட்டுப் போற மாதிரி ஏன் எல்லாரும் அழுகிங்க...? சந்தோசமா வழியனுப்புங்க..."

விமலாவின் அப்பா தலையாட்டினார்.

"மொத மொதலா விமலா வேற வீட்டுக்குப் போறா... அந்த வருத்தம்தான்... நான் இடமா இருக்கேன்... மொம்மனைங்களாலே ஆறாம இருக்க முடியாது... வரப் போக இருந்தா சரியாப் போயிடும்... நீங்க புறப்படுங்க..."

"டிரைவர்... காரை எடுங்க..."

வேறு சொல்ல சார் உறுமலோடு 'ஸ்டார்ட்' ஆகி நகரத் தொடங்கியது.

விமலா விம்மலோடு கையசைத்தாள்.

போக்குவரத்தில் கலந்து பஸ்களிக்க ஆரம்பித்தார்கள். விரித்து விரித்து விமலா அழுதுகொண்டிருக்க – சற்று நேரம் அமைதி காத்தான் வேறு.

"விமலா..."

விம்மலை நடை போட முயற்சித்து "ம்...?" என்றாள்.

"இன்னிக்குத்தான் நாம ஒரு புது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிறோம்... உன்கிட்ட எவ்வளவோ பேசணும்னு நினைச்சிட்டிருக்கேன்... ஆரம்பமே அழுகையோட இருந்தா எப்படி...?"

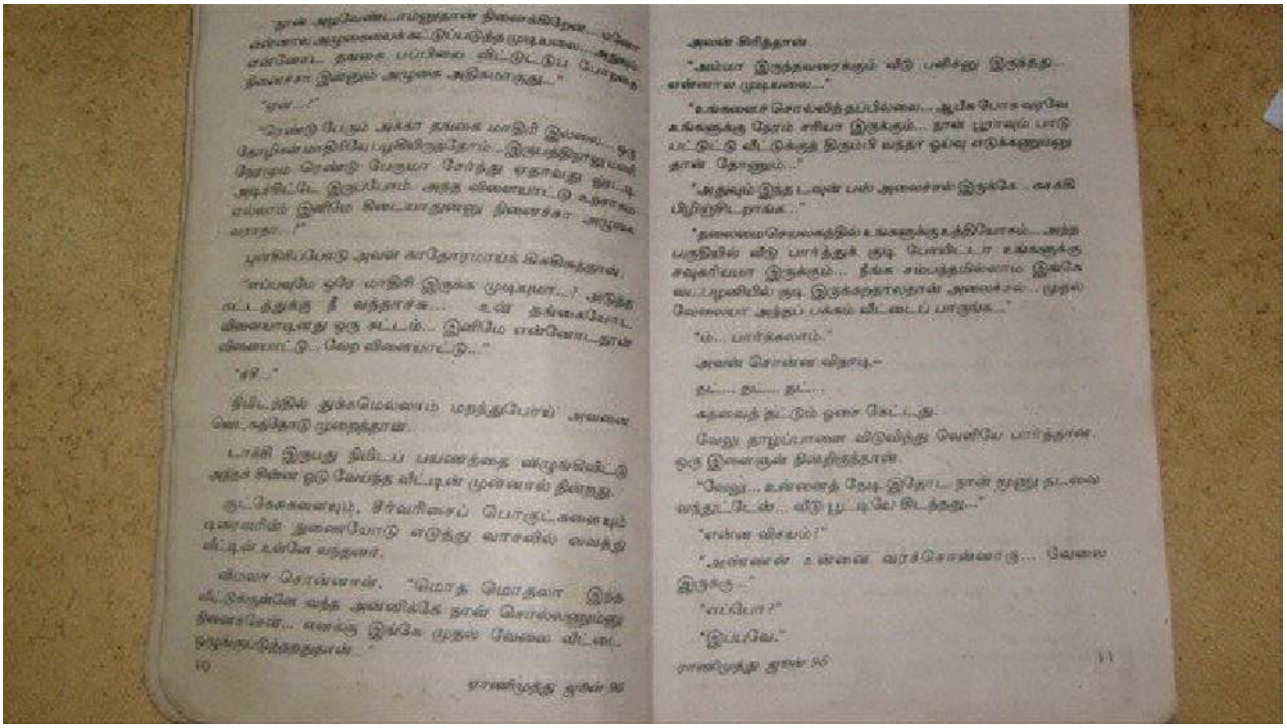

நான் அடுவேண்டாம்னுதான் நினைக்கிறேன்... ஆனா
என்னால அதுலேர்ந்து முடியல... அதனால
என்னோட தலைல பழியை விட்டுட்டு போறது
நியாயம் இல்லன்னு அதுவும் அதிகாரத்து..."

"ஏன்...?"

"சென்டர் டேபிள் அங்கே நகர்த்த மாதிரி இல்லை... ஏதோ
தொங்கமாதிரியே பதிஞ்சிருந்தது... இருந்திருந்து
நேற்றும் சென்டர் டேபிளா சேர்த்து ஏதாவது நடந்து
அதுக்கே இவ்வளவு அந்த வினையாட்டு உன்னால
என்னால இனிமே வேடையாடுற நினைக்கா அருவ
மாதிரி..."

புன்னகையோடு அவன் காதோரமாய் கிசுகிசுத்தான்.

"எப்படியே ஒரே மாதிரி இருக்க முடியுமா...? அந்த
கட்டத்துக்கு நீ வந்தாச்சு... உன் நினைவோட
வினையாடுறது ஒரு கட்டம்... இனிமே என்னோட...நான்
வினையாட்டு... வேற வினையாட்டு..."

"ச்சீ..."

நிமிடத்தில் துக்கமெல்லாம் மறந்துபோய் அவனை
வெட்கத்தோடு முறைத்தாள்.

டாக்டர் இருபது நிமிட பயணத்தை விழுங்கிவிட்டு
அந்த சின்ன ஒடு வேந்த வீட்டின் முன்னால் நிறுத்தி.

ரூட்கேஸையும், சீர்வரிசைப் பொருட்களையும்
டிரைவரின் துணையோடு எடுத்து வாசலில் வைத்து
விட்டுச் சென்றான் வந்தனா.

விஜய சொன்னான். "மொத மொதலா இந்த
வீட்டுக்குள்ள வந்த அவளிடம் நான் சொல்லவேண்டி
நினைச்சேன்... எனக்கு இங்கே முதல் வேலை வீட்டை
நல்லபடி பார்த்துக்கறதுதான்."

அவன் சிரித்தான்.

"அப்படி இருந்தவரைக்கும் வீடு பனிபோல இருந்தது...
ஏன்னால முடியலை..."

"உங்களைச் சொல்லித் தப்பில்லை... ஆபீஸ் போகவரவே
உங்களுக்கு நேரம் சரியா இருக்கும்... நான் முழுசும் பார்
த்துட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தா ஒவ்வொரு
தான் தோணும்..."

"அதுவும் இந்த டவுன் பஸ் ஆலைச்சல் இருக்கே... வாசலி
பிரிஞ்சிடறாங்க..."

"தலையைசெலவுத்தில உங்களுக்கு உதவியோகம்... அந்த
பகுதியில வீடு பார்த்துக் குடி போயிட்டா உங்களுக்கு
சவுகரியமா இருக்கும்... நீங்க சம்பந்தமில்லாம இங்கே
வேடையில குடி இருக்கறதாலதான் அவளைச்... முதல்
வேலையா அந்தப் பக்கம் வீட்டைப் பாருங்க..."

"ம்... பார்க்கலாம்."

அவன் சொன்ன விதம்,-

நட்..... நட்..... நட்....

கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டது.

வேறு தாழ்ப்பாளை விலக்கி வெளியே பார்த்தாள்.
ஒரு இளைஞன் நின்றிருந்தான்.

"வேறு... உன்னைத் தேடி இதோட நான் மூணு தடவை
வந்துட்டேன்... வீடு பூட்டியே கிடக்குது..."

"என்ன விசயம்?"

"அண்ணன் உன்னை வரச்சொன்னார்... வேலை
இருக்கு..."

"எப்போ?"

"இப்பவே."

"இவளை..."

"ஆமா... நீங்களும்..."

வேறு கொலைவெறியோடு விளையாடப் பார்த்தான்.

"என்ன கேள்விக்கேட்ட?"

ஆவல் கேட்டதும் கொலையாயினுத்து கையந்து தொலைவைக் குறைத்தாள்.

"ஒன்றரை மில்லியன்னு... இதோ அருகே நிற்கிற நிறுவனத்தில் வந்திருக்கு..."

கொலைக்கொள்ளியிட... சட்டையை மாட்டியபடியே, கண்ணாடி பார்த்துத் தலையை வாரினாள்.

"விலை...தரமான தாய்பேட்டில் ஒரிஜினல் தான் கொள்ள போறேன் வாடேன்..."

"இந்த இரவுநேரத்தில் கொலையே எங்கே தேடுவீங்க?"

கேட்டவளை ஒரு கணம் பார்வை பார்த்தாள்.

"பொறுப்பு இயற்றுள்ள அரசாங்கம் கேட்பீயா?"

கோபமாகக் கேட்டவள் ஆந்த இளைஞனை இழுத்து வந்தாள்.

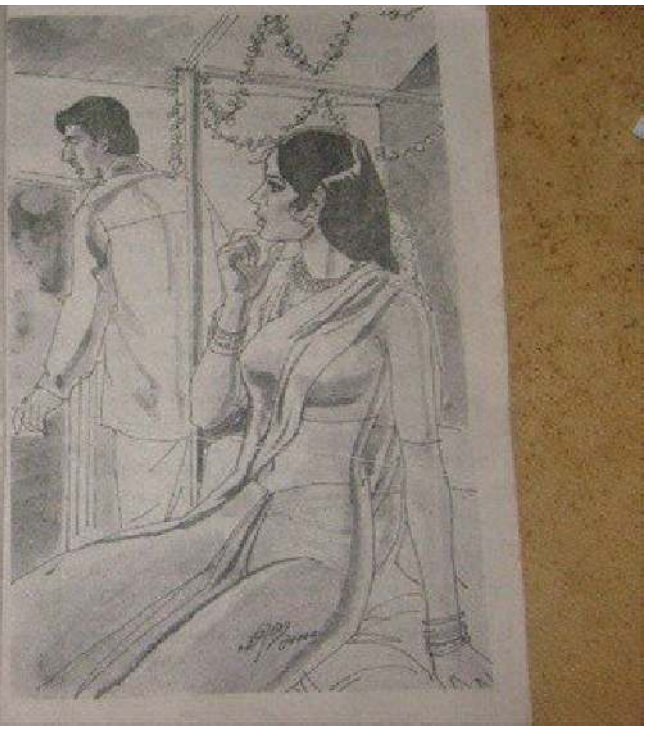

3

இவர்கள் முன்னாற்றாளில் ஆங்கில பேப்பரை வேந்துகொண்டு இருந்தாள்.

அடிக்கடி அவள் கண்கள் கலர்கடிகாரத்தை பார்த்தபடி இருந்தன.

மணி 5-40.

வாசலில் ஆட்டோ சத்தம் கேட்க— என்னால் வழியே பார்வையை செலுத்தினாள்.

தனசேகரன் ஆட்டோவை அனுப்பி வைத்துவிட்டு வருகொண்டிருந்தார்.

வாசலில் ஆச்சரியத்தைக் கொட்டினாள் இசைவேல்.

"வாங்க மாமா..."

அவர் விட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

தன் கையிலிருந்த சின்ன பொட்டலத்தை மாமா மேல் வைத்தார்.

"ஒரு வெட்டி கூட போடாம இவ்வளவு வந்திருக்கீங்களா?"

"ஆபீஸ் வேலையா வந்தேன்... வேறென்ன மந்திரமாவது தான் கட்டிட்டு வரச் சொல்லுறாங்க..."

போன் பண்ணிய செல்வியிடத்தை ரெக்கார்டு பண்ணி அனுப்பி வைத்துவிட்டு வந்திருப்பீங்களே..."

"பரவாயில்லை மாப்பிள்ளை... ஆட்டோ செலவுக்கான பத்து நிமிடம்... உங்களை ஏன் சிரமப்படுத்தணும்..."

"இதென்ன சீரும்... நீங்க இவ்வளவு தெரிஞ்சி வரப்போ கஷ்டங்க... என்னை உங்க மருமகளை நினைக்காதீங்க மாமா... மகளா நினைங்க..."

தனசேகரன் சிரித்தார்.

"நான் உங்களை மகளாத்தான் நினைக்கிறேன்..."

சொல்லிக்கொண்டே— அவர் உள்பக்கமாய் பார்வை வைப் போட்டார்.

"எங்கே கஸ்தூரி?"

"நாளைய அவசரத்துக்காத்தான் வச்சிருக்கேன்... அவளை மணிக்கெல்லாம் வந்துடுவா சொன்னாங்க... இன்னும் காணோம். இப்போ வந்துடுவா..."

"அவளுக்கு ஆபீஸ் எந்தளவு மனிக்கு முடியும்?"

சர்க்கரை வியாதியா! ஆஸ்துமாவா!
சிறுநீரகக் கோளாறா! புற்றுநோயா!
ஆர்தரா! ஆண்மைக் குறைவா!
கவலையே வேண்டாம்!
Dr. C.K.M. Group
Dr. C.K.M. தியாகி,
M.S. (ஜெனரல் சர்ஜரி), M.Ch. (சர்ஜிகல் ஆன்காலஜி)
(ஜெனரல் சர்ஜரி மற்றும் புற்றுநோய் சிகிச்சை நிபுணர்)
சென்னை, சேலம் - 600 010.
போன்: 5452085, 5427830
திருப்பூர் முகவரி
ஸ்ரீலக்ஷ்மி கேஸ்டிங் ஒர்க்ஸ் லிமிடெட்
Dr. C.K.M. தியாகி,
P.B. No 38, (காங்கேயம் ரோடு)
திருப்பூர் (N.A.A.) 635 601
போன்: 04191-20659, 22230

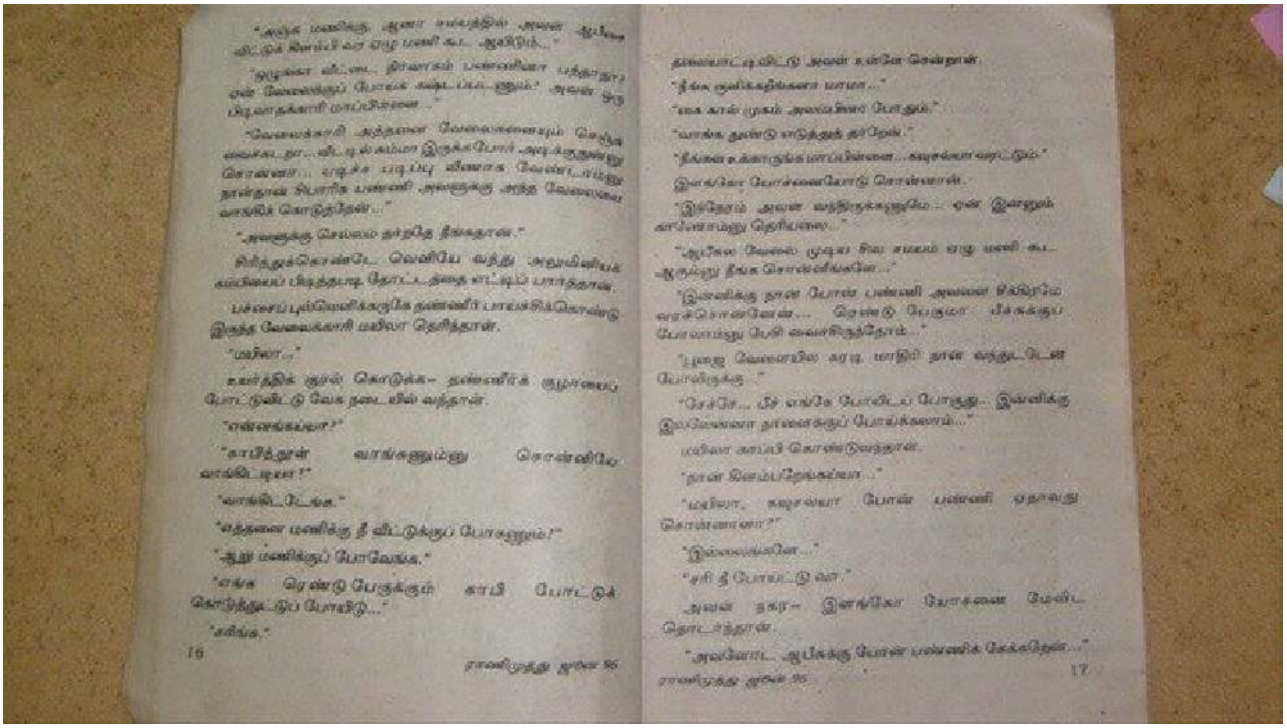

"அந்த மனிதரு ஆளா சமயத்தில அவன ஆபீஸ விட்டுக் கொஞ்சி வர ஏழு மணி கூட ஆகிடும்..."

"ஒருவேள வீட்ல நிரையும் பணமெல்லா பத்தாதா? ஏன் வேலைக்குப் போக வந்துட்டாளும்? அவன ஒரு பிரயோசனமி மாப்பிள்ளை..."

"வேலைக்காரி அத்தனை வேலைகளையும் செஞ்ச வைக்கட்டா... வீட்டில்லாம இருக்கோம் அடிக்குறவனு சொல்லுவா... ஏதச்ச படிப்பு வீணாக வேண்டாமுன்னு நான்தான் பொரிய பணவி அவருக்கு அந்த வேலையை வாங்கி கொடுத்தேன்..."

"அவருக்கு செலவம் தர்றித நீங்கதான."

பித்துக்கொண்டே வெளியே வந்து அலுமினிய கம்பிகளைப் பிடித்தபடி தோட்டத்தை வேடிக்கை பார்த்தாள்.

பச்சைப் புல்வெளிக்குமே நடுவில் பாலத்தின்மேல் இந்த வேலைக்காரி மலிலா தென்பட்டாள்.

"மலிலா..."

உரத்துக் குரல் கொடுக்க– தன்னிச்சை குறைவைப் போட்டுவிட்டு வேக நடையில் வந்தாள்.

"என்னங்கம்மா?"

"காபித்தூள் வாங்கணும்னு சொன்னியே வாங்கிட்டியா?"

"வாங்கிட்டேங்க."

"எத்தனை மணிக்கு நீ வீட்டுக்குப் போகணும்?"

"ஆறு மணிக்குப் போவேங்க."

"எங்க ரெண்டு பேருக்கும் காபி போட்டுக் கொடுத்துட்டுப் போயிடு..."

"சரிங்க."

தலையாட்டிவிட்டு அவள் உள்ளே சென்றாள்.

"நீங்க குளிக்கறீங்களா மாமா..."

"வேகாலி முகம் அலம்பினா போதும்."

"வாங்க துண்டு எடுத்துத் தர்றேன்."

"நீங்களு உக்காருங்க மாப்பிள்ளை... கழன்னா வரட்டும்."

இளங்கோ சோஃபாவோடு சொல்லினான்.

"இன்றோம் அவள வந்திருக்கறுமே... ஏன் இளரும் காணோமுனு தெரியலை..."

"ஆபீஸ் வேலை முடிய சில சமயம் ஏழு மணி கூட ஆகுமுனு நீங்க சொல்லியிருக்கே..."

"இளங்கோ நான் போன பண்ணி அவளை உடனே வரச்சொன்னேன்... ரெண்டு பேருமா பீச்சுக்குப் போயிருந்து பேசி வளர்ந்தோம்..."

"புதுசு வேலையில சரது மாதிரி நான வந்துடப் போறிருக்கு."

"சேச்சே... நீ எங்கே போயிட்டு போகது... இவளிக்கு இப்பேவனா தானைக்குப் போய்க்கலாம்..."

மலிலா காபி கொண்டுவந்தாள்.

"நான் கொண்டுபோகட்டா..."

"மலிலா, கழனிலா போன பணவி ஏதாவது சொன்னானா?"

"இல்லைங்களே..."

"சரி நீ போயிட்டு வா."

அவள் நகர– இளங்கோ சோபாவை மேலிட தொடர்ந்தான்.

"அவளோட... ஆபிசுக்கு போன பண்ணிக் கேக்கலேன..."

"நீங்க வெளில போகறதுக்கு முன்னாடியே கொஞ்ச நேரத்துல ஏன் இன்னும் வரலன்னு இருக்கா?"

இளங்கோ புன்னகைத்தான்.

"இப்போ நீங்க வந்திருக்கீங்களாமே கொஞ்சம் போய் பார்த்துட்டு வரச்சொல்லி பாருங்க..."

டெலிபோனை நெருங்கி நின்னபடி எடுத்தான்.

மொத்தமாகவும் அழுத்தினான். மறுபக்கம் மணியோசை இலகுவாகத் தெரிந்தது.

சொந்த விஷயங்களுக்கு மட்டும் யாரோ எடுத்தார்கள்.

"ஹலோ..."

"கஜலக்ஷ்மியைக் கொஞ்சம் கூப்பிடுங்க... நான் அவளோட கணவன் பேசறேன்..."

"நவக்ரஹ ஆபீஸ் போயிட்டாங்களே..."

வெளிநாட்டு நிலையத்தான்.

"என்னது... ஆபீஸ் போயிட்டாங்களா?"

"ஆமா சார்..."

"ஏதாவது தகவல் சொல்லிட்டுப் போனாளா?"

"இல்லைங்களே..."

"நீங்க யார் பேசறது?"

"நான் வாட்ச்மேன் பேசறேன்."

"ஆபீஸ் வேலையாச்சும் இருந்தா கூப்பிடு நீங்களா..."

"வாகுமில்லை சார். என்னாருமே போன் பண்ண, இல்லேதான் நான் ஆபீஸைப் பூட்டி வரேன்..."

ரஜனியை முதன்முதல் போனை வைத்தான்.

"என்னாச்சு மாப்பிள்ளை?"

"கஜலக்ஷ்மி கொஞ்சம் அதிகமான இடம் வந்துகொண்டு இருக்கிறாள்..."

சன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தபடி கண்ணாடி சொன்னது.

4

இரவு நடுநடுவென்று கட்டப்பட்ட கண்ணித்தான் விடியல்.

தலைக்கு மேலே தொங்கிக்கொண்டிருந்த மலிவான மஞ்சள் வெளிச்சம் குத்தூசி மாதிரி கண்களில் பாய்ந்தது.

எங்க இருந்தாலும் "லைத்ரா" கம்பெனி புடவை உடுத்தி கலர் அனிதான் பேர். நாம், நகரம், மங்களகரம்... இன்னும் சொல்லிக்கே போகலாம் பலபல வாசகத்தை வரைய இப்பத்தான் புரியது. நீயும் அங்கே தான் வாங்கியிருக்கிறே பார்த்தாலே தெரிந்து கண்ணுக்கு மட்டைல!

RAMACHANDRA SAREES
(முதல் கம்பெனி புடவைகளின் உலகம்)
27-B, Arya Gowder Road, Postal Colony Bus Stop,
West Mambalam, Madras - 33. Ph: 4896532.
Bus Route: 12G, 11R, 11J, 49J, 37, 49, 9A.
[illegible]

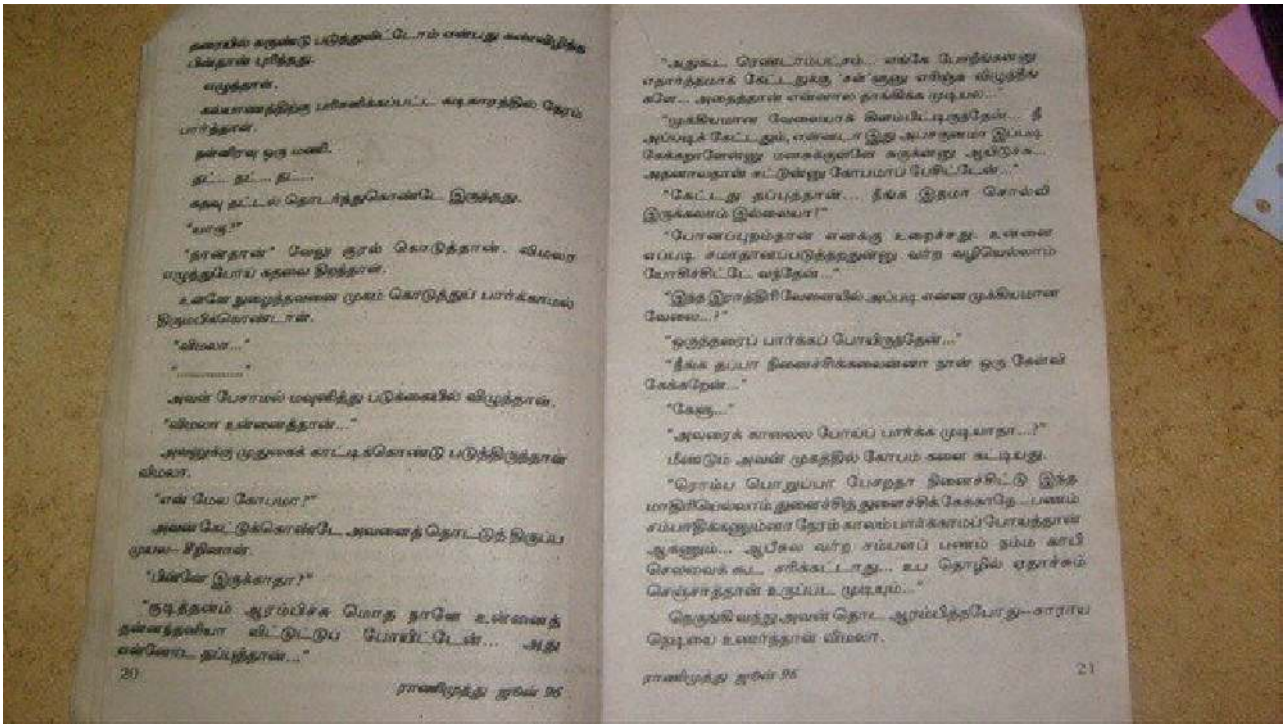

கையில் கருண்டு படுத்துள்ள டோம் என்பது கவனித்த பின்தான் புரிந்தது.

எழுந்தாள்.

கடிகாரத்திற்கு பரிசளிக்கப்பட்ட வடிவாத்தில் நேரம் பார்த்தாள்.

நான்கரை ஒரு மணி.

தட்... தட்... தட்...

கதவு தட்டல் தொடர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

"யாது?"

"நான்தான்" வேறு குரல் கொடுத்தான். விமலா எழுந்துபோய் கதவை திறந்தாள்.

உள்ளே நுழைந்தவனை முகம் கொடுத்துப் பார்க்காமல் இருந்திருக்கலாம்...என்.

"விமலா..."

"....."

அவன் சோபாவில் மடிந்து படுக்கையில் விழுந்தான்.

"விமலா உள்ளனத்தான்..."

அவனுக்கு முதலுதவி காட்டிகொண்டு படுத்திருந்தாள் விமலா.

"என்ன மேல கோபமா?"

அவன் கேட்டுக்கொண்டே அவளைத் தொட்டுத் திருப்ப முயல- சீறினாள்.

"பின்னே இருக்காதா?"

"நேத்தலம் ஆரம்பிச்ச மொத நாளே உள்ளனத் தள்ளத்தள்ளா விட்டுட்டுப் போயிட்டீங்... அது என்னோட தப்புத்தான்..."

"அதுக்கட்ட சொல்லிட்டீங்... எங்கே போறீங்கன்னு எதாச்சும் கேட்டீங்களா? என்னது எங்க விருப்பில்லே... அவசரத்தான எல்லாம் தள்ளிக்க முடியல..."

"முக்கியமான வேலையாக் கொண்டிருந்தேன்... நீ அப்படிக் கேட்டதும், எனக்கு இது அபசகுனம் இப்படி கேக்குறளேன்னு மனசுக்குள்ள கருவினது ஆமாம்... அதனாலதான் கட்டுன்னு கோபமாப் பேசிட்டேன்..."

"கேட்டது தப்புதான்... நீங்க இதமா சொல்லி இருக்கலாம் இல்லையா?"

"போனபுறம்தான் எனக்கு உறைச்சது. உன்னை எப்படி சமாதானப்படுத்தறதுன்னு வர வழியெல்லாம் யோசிச்சிட்டே வந்தேன்..."

"இந்த நேத்திக்கி வேலையில அப்படி என்ன முக்கியமான வேலை...?"

"ஒருத்தரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன்..."

"நீங்க தப்பா நினைச்சிக்கலைன்னா நான் ஒரு கேள்வி கேக்கலாம்..."

"கேளு..."

"அவரைக் காலைல போய்ப் பார்க்க முடியாதா...?"

மீண்டும் அவன் முகத்தில் கோபம் கவ்வி கடிக்கிறது.

"சொல்ல மறுபடியா சொல்றதா நினைச்சிட்டு இந்த மாதிரியெல்லாம் நினைச்சிநினைச்சிக்கிகாதே... மனம் சம்பந்தப்பட்டவரோட காலம்பார்க்காம போயிருந்தா ஆகாதும்... ஆசை வார்த்தை சம்பளம் தரும் காரி செல்லைக்கூட எடுக்காது... உடம்பு தொடும் ஏதாச்சும் செஞ்சாதான் உருப்பட முடியும்..."

கோபம் வற்று அவன் தொட ஆரம்பித்தபோது--காரிய நெருப்பு உணர்ந்தாள் விமலா.

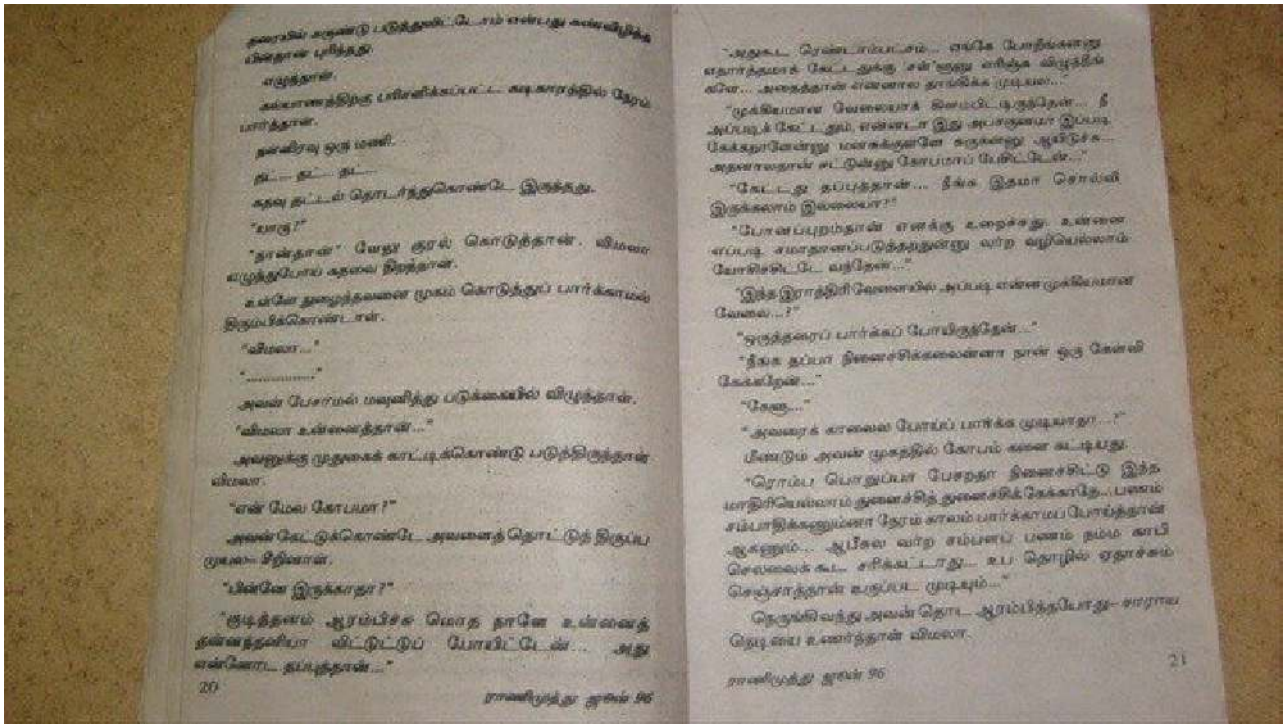

தலையில் கனமாக படுத்துவிட்டதால் என்னது கண்விழிக்க மின்தான் புரிந்தது.

எழுந்தான்.

கல்லாவைத்திருந்த பாளிக்கப்பட்ட கடிகாரத்தில் நேரம் பார்த்தான்.

நள்ளிரவு ஒரு மணி.

தட்... தட்... தட்...

கதவு தட்டல் தொடர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

"யாரு?"

"நான்தான்" வேறு குரல் கொடுத்தான். விமலா எழுந்துபோய் கதவை திறந்தாள்.

உள்ளே நுழைந்தவனை முகம் கொடுத்துப் பார்க்காமல் நிமிர்ந்துகொண்டாள்.

"விமலா..."

"....."

அவன் சோபாவில் மடிந்து படுக்கையில் விழுந்தான்.

"விமலா உள்ளுக்கு..."

அழுகுரல் முதலைக் கட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தாள் விமலா.

"என் மேல கோபமா?"

அவன் கேட்டுக்கொண்டே அவளைத் தொட்டுத் திருப்ப முயல சீறினாள்.

"பின்னே இருக்காதா?"

"குடித்தலம் ஆரம்பிச்ச மொத நாளே உன்னைத் தனியாத்தவிப்பா விட்டுட்டுப் போயிட்டேன்... அது என்னோட தப்புத்தான்..."

"அதுகூட பெரிசில்லை... ஏங்கே போறீங்களாது எதார்த்தமாக் கேட்டதுக்கு 'என்னது எனக்க விருத்தம் வரை... அதைத்தான் என்னால தாங்கிக்க முடியல..."

"முகியமான வேலையாக் கொஞ்சதூரம்... நீ அப்படிக் கேட்டதும், என்னடா இது அபசகுனமா இப்படி கேக்குறாளேன்னு மனக்குளமே கருவுறு ஆரம்பிச்சு... அதனாலதான் விடுவது கோபமாப் போயிட்டேன்..."

"கேட்டது தப்புத்தான்... நீங்க இதமா சொல்லி இருக்கலாம் இல்லையா?"

"போனபிறகுதான் எனக்கு உறைச்சது. உன்னை எப்படி சமாதானப்படுத்துறதுனு வேற வழியெல்லாம் யோசிச்சிட்டே வந்தேன்..."

"இந்த ராத்திரி வேளையில அப்படி என்ன முகியமான வேலை...?"

"ஒருத்தரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன்..."

"நீங்க தப்பா நினைச்சிகலைன்னா நான் ஒரு கேள்வி கேக்கலாமா..."

"கேளு..."

"அவரைக் காலைல போய்ப் பார்க்க முடியாதா...?"

மீண்டும் அவன் முகத்தில் கோபம் கனல் கட்டியது.

"ரொம்ப பொறுப்பா பேசுதா நினைச்சிட்டு இந்த மாதிரியெல்லாம் நுனைச்சி நுனைச்சிக்கேக்காதே... பணம் சம்பாதிக்கணுங்கிறது நோக்கமும் பார்க்காமப் போயிருவான் ஆகணும்... ஆபீசில வர்ற சம்பளப் பணம் நம்ம காபி செலவுக்கூட சரிக்கட்டாது... உப தொழில் ஏதாச்சும் செஞ்சாத்தான் மதிப்பா முடியும்..."

நெருங்கிவந்து அவன் தொட ஆரம்பித்தபோது சாராய நெடியை உணர்ந்தான் விமலா.

5

இளங்கதிரை முடிவு செய்த நாளன்றைக்கு இரவு சொல்லுக்கு தனசேகரன், இளங்கோ முகங்களிலுமே ரோகிணி வெளிச்சம் நிறைய விழ ஆரம்பித்தன.

"மாப்பிள்ளை... ஆபீஸ் விட்டு ஆறு மணிக்கெல்லாம் வெளிய வந்துடணும் இல்லாட்டி என்ன விடு வந்து சேரணும்...!"

"நானும் அதைத்தான் யோசிக்கிறேன்..."

"எங்கேயாவது தோழி வீட்டுக்குப் போயிருப்பாளா...!"

"பிசுக்கு போகலாமுன்னு நான் போன பஸ்ஸில் சொல்லி இருக்கலாம். ஒரே அலறி இல்லாதான் வாழும்...!"

"நீங்க சொல்றது சரிதான்... அப்படியே எதிர்பாராத விதமா வேறெங்காவது ரோக தோற்ற போல்ல சொல்லி இருப்பாளே...!"

தனசேகரன் சொன்னபோது இளங்கோவின் பார்வை எதிர்வரிசைக்குப் போயிற்று.

சுடிதார் அவள் கண்களில் மினுமினுப்பு அடுத்த மாதிரி ஒரு சலனம் உற்பத்தி ஆயிற்று.

"மாமா... அவள் இன்னும் வீடு வந்து சேராததற்குக் காரணம் இப்போதான் எனக்குத் தெரியுது..."

கொஞ்சலான கேள்விக்குறி தாங்கிய பார்வையால் ஏறிட்டார் தனசேகரன்.

இளங்கோ காரணம் விளக்கிவிட்ட உற்சாகத்தோடு தொடர்ந்து பேசினான்.

"அவளை இன்னிக்கு பிசுக்கு வரச் சொன்னது என்னோட ஐடியாதான்..."

"நீங்க என்ன சொல்றீங்களே எனக்குப் புரியலையே மாப்பிள்ளை..."

"மாலை...வரப் பாத்துங்களா...?"

எதிர்பக்க வலிவிருந்த நாட்காட்டித் தாள் மீது தனசேகரனின் கண்கள் பதிந்தன.

"மாலை...ரல என்ன விசேஷம்...?"

"இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமைங்கிற நினைவே எனக்கு இல்லை... வெள்ளிக்கிழமையானா தவறாம காமாட்சியம்மன் கோவிலுக்குப் போவோமே..."

"அப்படியா...! மறந்திருந்து நேரா காமாட்சியம்மன் கோவிலுக்குப் போயிருப்பாளா...?"

"அப்படித்தான் இருக்கணும்..."

"எவ்வளவு அந்தக் கோவில்...?"

"இங்கிருந்து நாலு மில் தள்ளி இருக்கு..."

தனசேகரனின் முகத்தில் கோலம் புதிதாகத் தப்பிக்க ஆரம்பித்து வந்தது.

"மாப்பிள்ளை அப்படியே அவள் கோவிலுக்குப் போயிருந்தாலும் இதோ இவ்வளவு நேரத்துக்கு இங்கே இருக்கிற கோவில்ல சாமி �ும்பிட்டு வர எத்தனை நேரம் ஆகிடும்...?"

"உங்களுக்கு அவளைப் பத்தித் தெரியாதுமாமா... வரும் அவள் பெரிய சாமியாரினி ஆகிட்டு வாரா... அவளுக்கு நீதிய பத்தி... சமயத்தில் கோவில் பிரகாரத்தில் போய் உக்காந்தாளோ மனிக்கணக்கில் எந்திரிக்க வராட்டா... இன்னிக்கு மழுசாமி வெளிக்கிழமை ஆச்சே... அந்தக் கோவில்ல வினக்கு பூஜை இருக்கும்... அதில் கலந்துகிட்டிருப்பா. அதனாலதான் இன்னமும் அவளைக் காணோம்..."

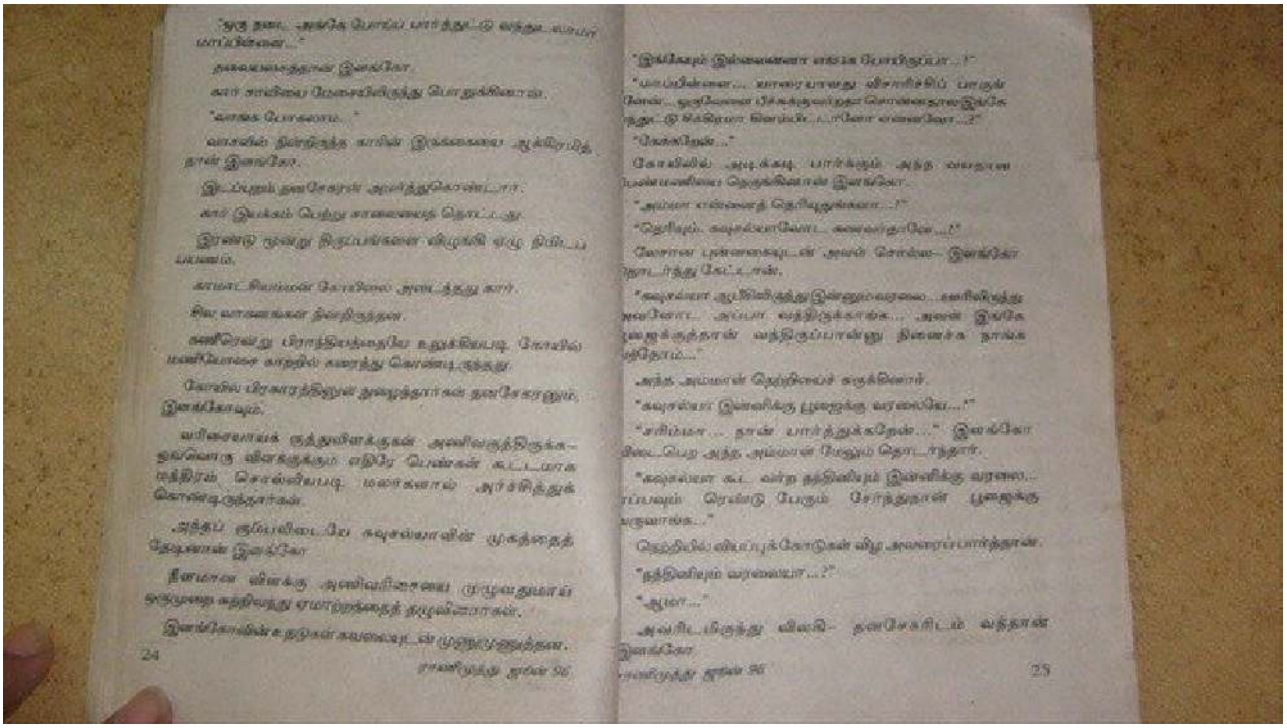

"ஒரு நிமி... அங்கே யாரும் பார்த்தாங்களா மாப்பிள்ளை..."

தலையசைத்தான் இளங்கோ.

கார் சாவியை மேசையிலிருந்து எடுத்தார்.

"வாங்க போகலாம்..."

வாசலில் நின்றிருந்த காரின் இருக்கையை ஆக்கிரமித்து நான் இளங்கோ.

இடப்புறம் தனசேகரன் அமர்ந்துகொண்டார்.

கார் இலக்கம் நோக்கி வாகனத்தை தொடர்ந்து.

இரண்டு மூன்று நிமிடங்களை விழுங்கி ஏழு நிமிடங்களாக.

காரை மெல்ல கோயிலை அண்மித்து நிறுத்தினார்.

மெல்ல வாகனங்கள் தென்பட்டன.

கணேசனது பிரார்த்தனையே உதட்டிலாட, கோவில் மணிமோசை காதில் கனத்து கொண்டிருந்தது.

கோவில் பிரகாரத்திலுள்ள தூணருகில் தனசேகரனும், இளங்கோவும்.

மனைவியைக் குத்துவிளக்குகள் அலங்கரித்திருக்க– ஒவ்வொரு விளக்குகளும் எறிந்த பெண்கள் கூட்டமாக மந்திரம் சொல்லியபடி. மலர்களால் அர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் பூப்பல்லக்கில் கவுசல்யாவின் முகத்தைத் தேடினான் இளங்கோ.

தீபாராதனை விளக்கு அலங்கரிசனை முடிவதுமாய் ஒருமுறை கதிரவனது ஏழாற்றைத் தழுவினார்கள்.

இளங்கோவின் தடுமன் கவலைகள் முற்றுப்புள்ளி.

"இன்னும் இல்லையா மாமா போயிருப்பா...?"

"பார்த்தியா... மாமாவாவது விசாரிச்சுப் பாரு மேன்... ஒரு போனை பிக்கப் பண்றதா கொலைதான் இங்க... டு கேரியா மொபைல்... ஹோம் எனிவேர்...?"

"கோபியேன்..."

கோயிலில் அடிக்கடி பார்க்கும் அந்த வைதாள பெண்களிடம் தெரிவித்தான் இளங்கோ.

"அம்மா எங்களைத் தெரியுதுங்களா...?"

"தெரியும்... கவுசல்யாவோட கணவர்தானே...?"

கோரை புன்னகையுடன் அவர் சொல்ல– இளங்கோ தலையாட்டி வைத்தான்.

"கவுசல்யா குடும்பத்தோட இன்னுமா வரலை... எனிதிங் அப்பா வந்திருக்காங்க... அவர் இங்கே புறப்பட்டதான் வந்திருப்பாங்கனு நினைச்சு நாங்க இருந்தோம்..."

அந்த அம்மாள் தெரிவிக்க மருகினார்.

"கவுசல்யா இன்னிக்கு முழுக்க வரலையே...?"

"எனிமோர்... நான் பார்த்துக்கறேன்..." இளங்கோ அடையே அந்த அம்மாள் மேலும் தொடர்ந்தார்.

"கவுசல்யா கூட வர்ற தந்தியிலும் இன்னிக்கு வரலை... ப்பாவும் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்துதான் முழுக்கு வருவாங்க..."

தெற்றில் விளாம்பழக்கொடுகள் விழ அவரைப்பார்த்தான்.

"நந்தினியும் வரலையா...?"

"ஆமா..."

அவரிடமிருந்து விலகி– தனசேகரிடம் வந்தான் இளங்கோ

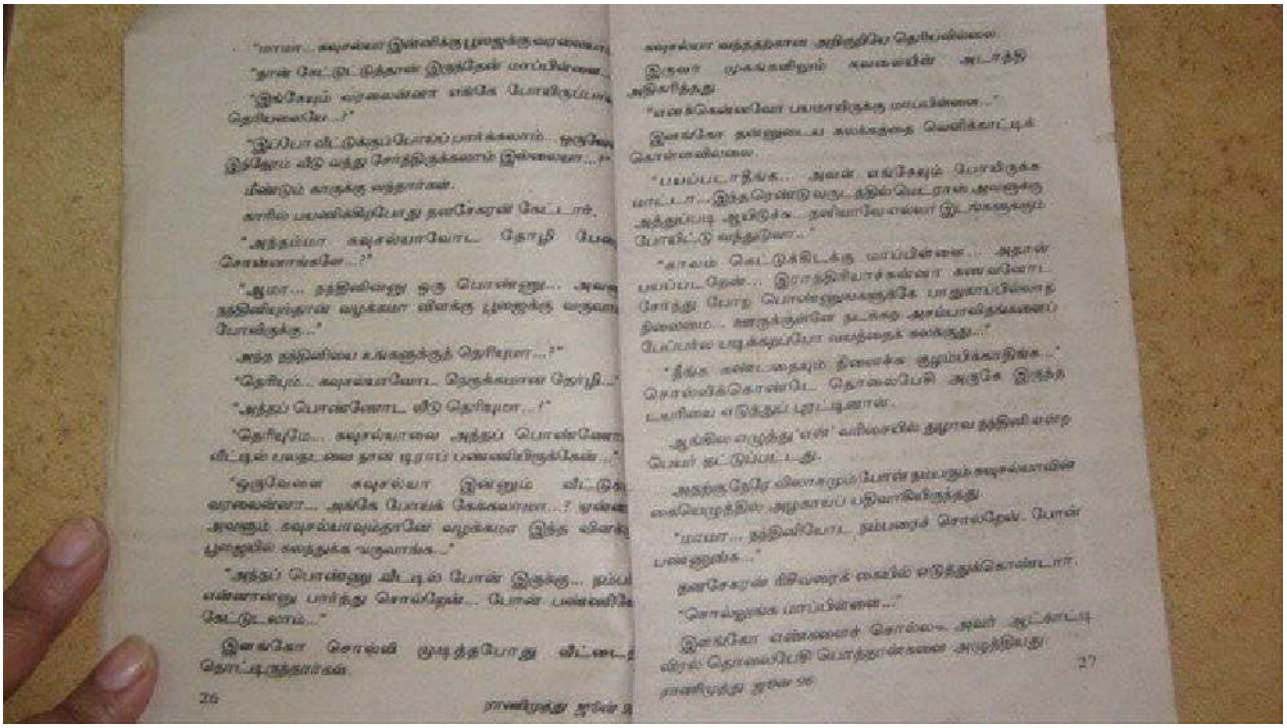

"மாமா... கயல்விழி இல்லாம முழுக்கு வரவைக்க

"நான் கேட்டுப் பார்த்தான் இருந்தேன் மாப்பிள்ளை...

"இல்லேன்னா வரவைக்க எங்கே போவிருப்பாங்க தெரியலையே...?"

"இப்போவே இருந்து பார்க்கலாம்... ஒருவே இதோட விடு வந்து சொத்திருக்கலாம் இல்லையா...?"

மீண்டும் காருக்கு வந்தார்கள்.

காரில் பயணிக்கும்போது தனசேகரன் கேட்டான்.

"அத்தம்மா கயல்விழியோட தொழி பேசி சொல்லாங்களே...?"

"ஆமா... நந்தினிவரை ஒரு பொண்ணு... அவ நந்தினிதான்னு வரவைக்க வீங்க முழுக்கு வருவ போல்ருக்கு..."

அந்த நந்தினியை உங்களுக்குத் தெரியுமா...?"

"தெரியும்... கயல்விழியோட நெருக்கமான தோழி..."

"அந்தப் பொண்ணோட வீடு தெரியுமா...?"

"தெரியுமே... கயல்விழியை அந்தப் பொண்ணோ வீட்டில் எவ்வளவோ தான டிராப் பண்ணியிருக்கேன்..."

"ஒருவேளை கயல்விழி இன்னும் வீட்டுக் வரலைன்னா... அங்கே போய்க் கேக்கலாமா...? ஏன்னா அலறும் கயல்விழியுடனே வரக்கூடா இந்த விளை முழுவில் வைத்துக் கருவாங்க..."

"அந்தப் பொண்ணு வீட்டில போன் இருக்கு... நம்ப என்னான்னு பார்த்து சொல்றேன்... போன் பண்ணியே கேட்டுடலாம்..."

இளங்கோ சொல்லி முடித்தபோது வீட்டை தொட்டிருந்தார்கள்.

கயல்விழி வந்ததான அறிகுறியே தெரியவில்லை.

இருவர் முகங்களிலும் கவலையின் அடர்த்தி அதிகரித்தது.

"என்னென்னவோ பயமாயிருக்கு மாப்பிள்ளை..."

இளங்கோ தனலட்சுமி சொன்னதை கொள்ளவில்லை.

"பயப்படாதீங்க... அவள் எங்கேயும் போயிருக்க மாட்டா... இந்தரெண்டு வருடத்தில் டைரக்ஷன் அவளுக்கு அத்துப்படி ஆயிடுச்சு... நானும்தான் இருக்கறதும் போயிட்டு வந்துடலாம்..."

"காலம் கெட்டுக்கிடக்கு மாப்பிள்ளை... அதான் பயப்படறேன்... இராத்திரியாச்சுல்லா கவலையா சொல்லது போது பொண்ணுகளுக்கே பாதுகாப்பில்லாத நிலைமை... ஊருக்குள்ளே நடக்கற அசம்பாவிதங்களைப் பேப்பர்ல படிக்கறப்போ வயித்தைக் கலக்குது..."

"நீங்க கண்டதையும் நினைச்சு குழம்பிக்காதீங்க..." சொல்லிக்கொண்டே தொலைபேசி அருகே இருந்த டயரியை எடுத்துப் புரட்டினான்.

ஆங்கிலத்தில் 'எ' வரிசையில் தூரவு நந்தினியை தேடி எடுத்தான்.

அதற்குரிய எண்களும் போன் நம்பரும் கயல்விழியின் கைபேசியில் அழகாகப் பதிவாகியிருந்தது.

"மாமா... நந்தினியோட நம்பரைச் சொல்றேன். போன் பண்ணுங்க..."

தனசேகரன் நிலவரச் சுவரில் எடுத்துக்கொண்டார்.

"சொல்லுங்க மாப்பிள்ளை..."

இளங்கோ எண்களைச் சொல்ல அவர் அட்டையில் விரல் தொலைபேசி பொத்தான்களை அழுத்தினார்.

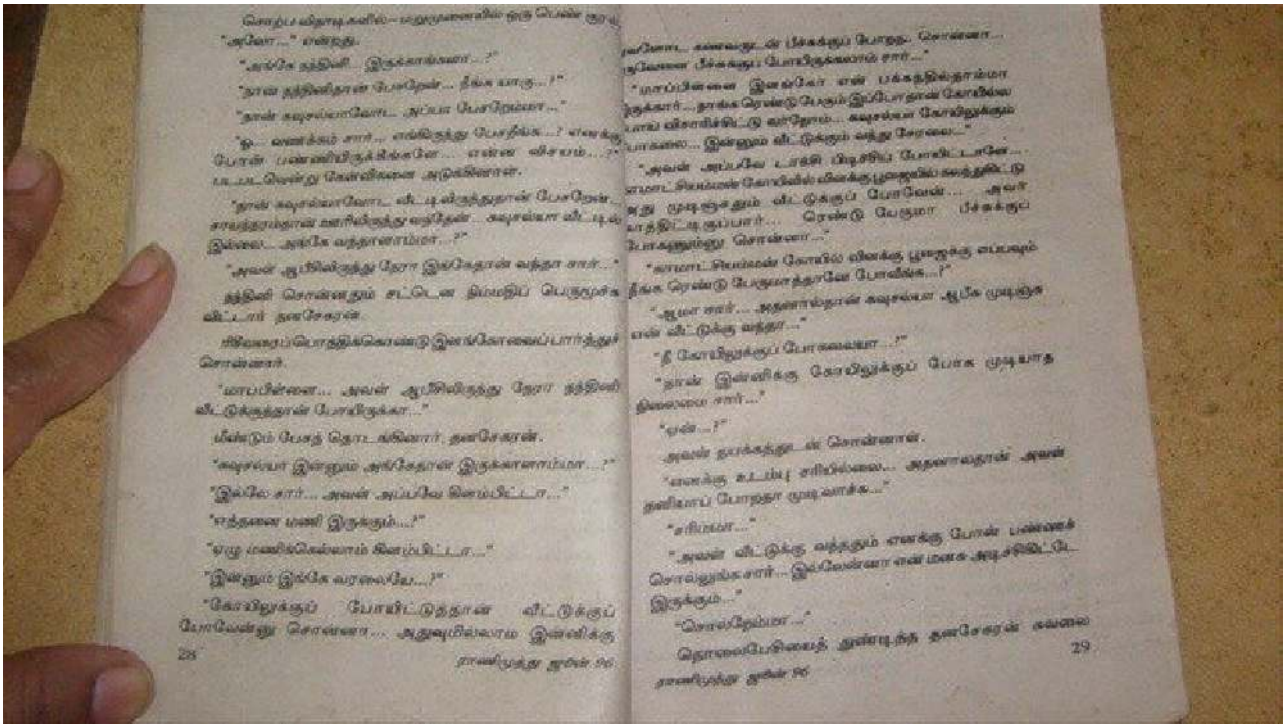

கொஞ்சம் விறைத்தவளில்—மறுமுனையில் ஒரு பெண் குர
"அலோ..." என்றது.
"அம்மே நந்தினி இருக்காங்களா...?"
"நான் நந்தினிதான் பேசறேன்... நீங்க யாரு...?"
"நான் கயல்விழியோட... அப்பா பேசறேம்மா..."
"ஓ... வணக்கம் சார்... எப்படித்து பேசறீங்க...? எனக்கு போன் பண்ணியிருக்கீங்களே... என்ன விசயம்...?" படபடவென்று கேள்விகளை அடுக்கினாள்.
"நான் கயல்விழியோட வீட்டிலிருந்துதான் பேசறேன்... சாயந்தரமான வரியிருந்து வருதேன்... கயல்விழி வீட்டில இல்லை... அங்கே வந்தாளாம்மா...?"
"அவள் ஆபிலிருந்து நேரா இங்கேதான் வந்தா சார்..."
நந்தினி சொன்னதும் சட்டென நிமிர்ந்து பெருமூச்சு விட்டார் தனசேகரன்.
சிலநொடிப்பொழுதுகளைவிட்டு இளங்கோவைப்பார்த்துச் சொன்னார்.
"மாப்பிள்ளை... அவள் ஆபிலிருந்து நேரா நந்தினி வீட்டுக்குத்தான் போயிருக்கா..."
மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார் தனசேகரன்.
"கயல்விழி இன்னும் அங்கேதான் இருக்காளாம்மா...?"
"இங்கே சார்... அவள் அப்பவே கெளம்பிட்டா..."
"எத்தனை மணி இருக்கும்...?"
"ஏழு மணிக்கெல்லாம் கெளம்பிட்டா..."
"இன்னும் இங்கே வரலையே...?"
"கோயிலுக்குப் போயிட்டுதான் வீட்டுக்குப் போவேன்னு சொன்னா... அதனால்தான் இன்னிக்கு

மாப்பிள்ளை இளங்கோ என்ன பக்கத்திலிருந்தாம்மா இருக்கார்... நாங்க ரெண்டு பேரும் இப்போதான் கோயில்ல போய் விளக்கிட்டு வர்றோம்... கயல்விழி கோயிலுக்கும் போகலை... இன்னும் வீட்டுக்கும் வந்து சேரலை..."
"அவள் அப்பவே டாக்ஸி பிடிச்சிப் போயிட்டாளே... மாடம்பெல்லம் கோயில்ல விளக்கு முறைல வைத்திட்டு அது முடிஞ்சதும் வீட்டுக்குப் போவேன்... அவர் வாத்திட்டிருப்பார்... ரெண்டு பேருமா பிரக்குட போகறாங்கு சொன்னா..."
"மாடம்பெல்லம் கோயில் விளக்கு முறைக்கு எப்பவும் நீங்க ரெண்டு பேருமாத்தானே போவீங்க...?"
"ஆமா சார்... அதனால்தான் கயல்விழி ஆபீசு முடிஞ்ச வீட்டுக்கு வந்தா..."
"நீ கோயிலுக்குப் போகலையா...?"
"நான் இன்னிக்கு கோயிலுக்குப் போக முடியாத நிலைமை சார்..."
"ஏன்...?"
அவள் நாசுக்காகவே சொன்னாள்.
"எனக்கு உடம்பு சரியில்லை... அதனாலதான் அவள் தனியாப் போதா முடிவாக்க..."
"சரிம்மா..."
"அவள் வீட்டுக்கு வந்ததும் எனக்கு போன் பண்ணச் சொல்லுங்க சார்... இல்லேன்னா என்னை அழைச்சிட்டே இருக்கும்..."
"சொல்றேம்மா..."
தொலைபேசியைத் துண்டித்த தனசேகரன் கவலை

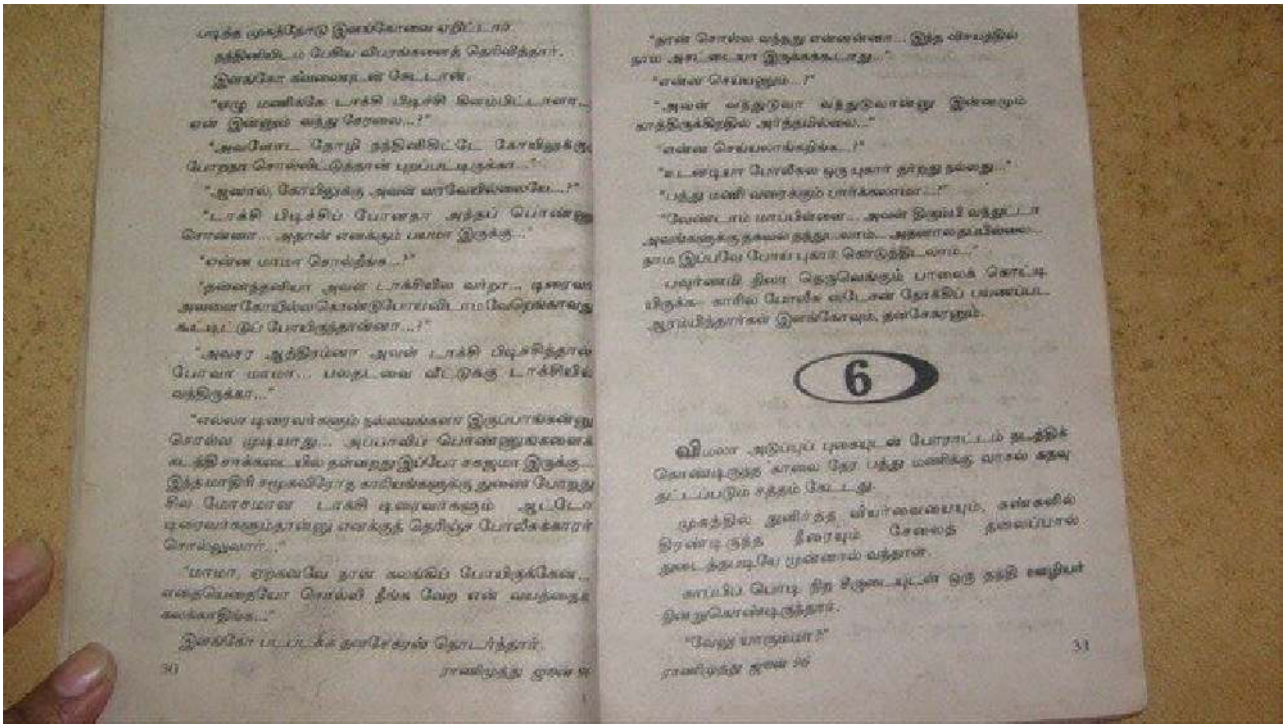

பழக முடிந்தோடு இளங்கோவை எதிர்பார்த்து
நந்தினியிடம் மேலே விபரங்களைத் தெரிவித்தார்.
இளங்கோ விஸ்வரூபம் எடுத்தான்.
"ஏழு மணிக்கே டாக்டி பிடிச்சி வெயிட்டிங்ல... எவ இவளும் வந்து சேரலை...?"
"அவளோட தோழி நந்தினிட்டே கேள்விமேல கேள்வி கேட்டதா சொல்லிட்டுதான் புறப்பட்டிருக்கா..."
"ஆனால் கோயிலுக்கு அவள வரவேயில்லையே...?"
"டாக்டி பிடிச்சிப் போனதா அந்தப் பொண்ணு சொல்லலை... அதான் எனக்கும் பயமா இருக்கு..."
"என்ன பயம சொல்றீங்க...?"
"தனஞ்செயா அவள டாக்டியில வாடா... டிரைவர் அவளை கோயிலுக்கென்டுபோகலி...ம்பெண்களை கூட்டி போயிருந்தான்னா...?"
"அவர ஆந்திராவா அவள் டாக்டி பிடிச்சிதான் போன பயம... பயபடவை வீட்டுக்கு டாக்டியே வந்திருக்கா..."
"எல்லா டிரைவர்களும் நல்லவங்களா இருப்பாங்கன்னு சொல்ல முடியாது... அப்பாவிப் பொண்ணுகளைக் கடத்தி எங்கையில தள்ளறது இப்போ சகஜமா இருக்கு... இந்தமாதிரி சமயத்திலதான் காலங்காத்தால துணை போறது நீங்க போகாம டாக்டி டிரைவர்களும் ஆட்டோ டிரைவர்களுமாதான்னு எனக்குத் தெரிஞ்ச போலீஸ்காரர் சொல்லியிருக்கார்..."
"மாமா, ஏதாவது நான் வயித்தப் போயித்துக்கேன்... எதுக்கெதுக்கோ சொல்லி நீங்க வேற என் மனசுதை கலக்காதீங்க..."
இளங்கோ படபடக்க தனசேகரன் தொடர்ந்தார்.

"நான் சொல்ல வந்தது என்னன்னா... இந்த விசயத்தில நாம அசட்டையா இருக்கக்கூடாது..."
"என்ன செய்யறது...?"
"அவள் வந்துடுவா வந்துகொண்டு இன்னும் காத்திருக்கறதில அர்த்தமில்லை..."
"என்ன செய்யலாங்கிங்க...?"
"உடனடியா போலீஸ ஒரு புகார் தரது நல்லது..."
"பத்து மணி வரைக்கும் பார்க்கலாமே...?"
"வேண்டாம் மாப்பிள்ளை... அவள் தெரிஞ்சி வந்துட்டா அவளுக்கு தகவல் தந்துடலாம்... அதனாலதான்னை... நாம இப்பவே போலீஸ புகார் கொடுத்துடலாம்..."
பதினைந்து நிமிட தொடுவெளிக்கும் பாலைக் கொட்டி விடுக்கு காவில் போலீஸ் ஜீப்பை கொண்டு நிறுத்தினார்கள் இளங்கோவும், தனசேகரனும்.

6

விடிகாலை அடுப்பறை முடித்து பாத்திரம் துலக்கிக் கொண்டிருந்த காலை நேர பத்து மணிக்கு வாசல் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.
முகத்தில் துளிர்த்த வியர்வையையும், கன்னத்தில் நெஞ்சு குத்த நீரையும் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துவே முன்னால் வந்தாள்.
காலில் பொடி நிற சிலுவையுடன் ஒரு நடுத் வழியன் நின்றுகொண்டிருந்தார்.
"வேறு யாருமா?"

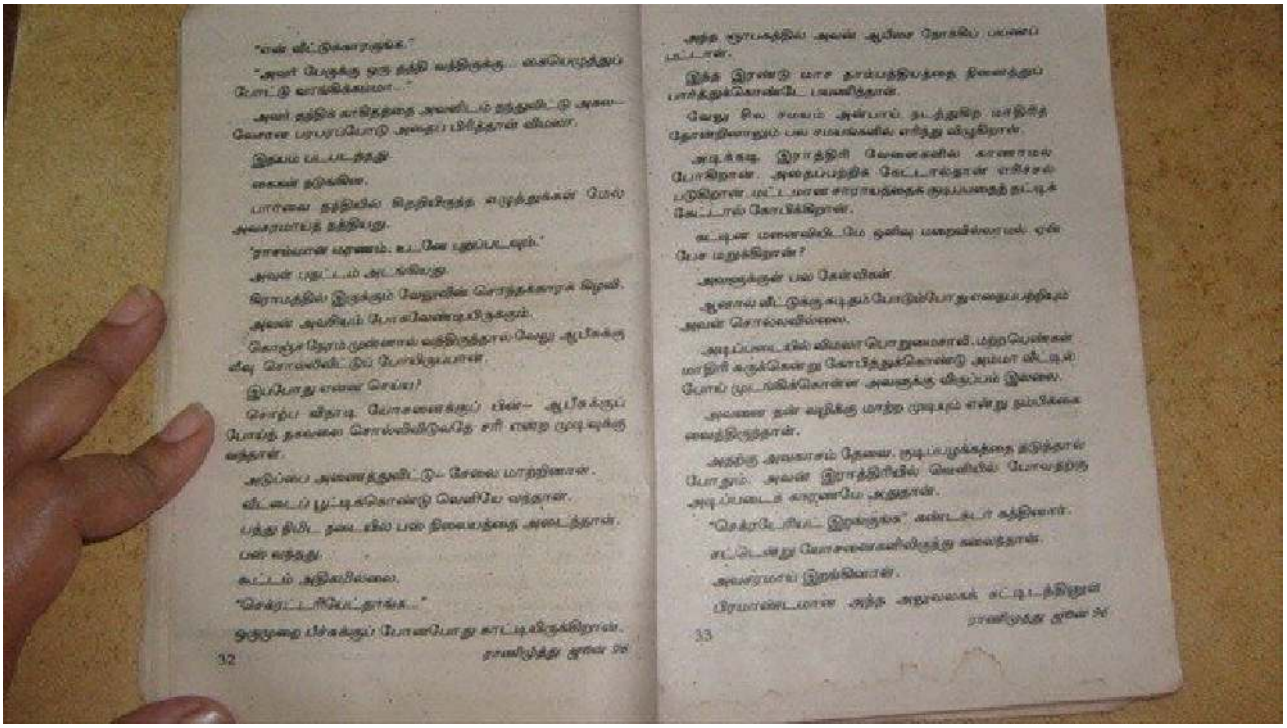

"என் வீட்டுக்காரருக்க."

"அவர் பேருக்கு ஒரு தந்தி வந்திருக்கு... கவலைப்படும் போட்டு வாங்கிக்கமாட்டீ..."

அவள் தந்தியை வாங்கியதை அவளிடம் தந்துவிட்டு அவளை வேலை பார்ப்பதைப் பார்த்தாள் விமலா.

இதயம் படபடத்தது.

கைகள் நடுங்கின.

பார்வை தந்தியில் தெரிந்தத எழுத்துக்கள் மேல் அவசரமாகத் தந்தியது.

'நாளைமாலை வருகிறேன். உடனே புறப்படவும்.'

அவள் புறப்படம் அடங்கியது.

நாளைக்கு இருக்கும் வேலைகள் சொந்தக்காரக் கூலி.

அவள் அவசியம் போகவேண்டியிருக்கும்.

கொஞ்ச நேரம் முன்னால் வந்திருந்தால் வேறு ஆபீசுக்கு லீவு சொல்லிவிட்டுப் போயிருப்பாள்.

இப்போது என்ன செய்ய?

சொற்ப விநாடி யோசனைக்குப் பின்- ஆபீசுக்குப் போய் தகவல் சொல்லிவிடுவதே சரி என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

அடுப்பை அணைத்துவிட்டு- சேலை மாற்றினாள்.

வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

பத்து நிமி- தலை மீது பல நினைவுகளை அடைத்தாள்.

பஸ் வந்தது.

கூட்டம் அதிகமில்லை.

"செக்ரட்டரியேட்தாங்க..."

ஒருமுறை பிச்சுவும் போனபோது காட்டிவிருக்கிறாள்.

அந்த ஞாபகத்தில் அவள் ஆபீஸை நோக்கி பஸ்ஸை விட்டாள்.

இந்த இரண்டு மாச தாம்பத்தியத்தை நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே பயணித்தாள்.

வேறு சில சமயம் அன்பால் நடத்துகிற மாதிரி தோன்றினாலும் பல சமயங்களில் எரிந்து விழுகிறான்.

அடிக்கடி இராத்திரி வேளைகளில் காணாமல் போகிறான். அலைபாய்ந்த கேட்டால்தான் எரிச்சல் படுகிறான். வட்டமான சராசரிக்குக் குடும்பமாகத் தட்டிக் கேட்டால் கோபிக்கிறான்.

கடமை மனைவியே- மே ஒன்று மறுக்கிறான்?

அவளுக்குள் பல கேள்விகள்.

ஆனால் விடுகடிதம் போடும்போது எதையும் அவள் கொல்லவில்லை.

அப்பாவுடன் விமலா பொறுமையாகி. மற்றவர்கள் மாதிரி கருக்கொன்று கோபித்துக்கொண்டு அம்மா வீட்டில் போய் முடங்கிக்கொள்ள அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை.

அவளை தன் வழிக்கு மாற்ற முடியும் என்று நம்பிக்கை வைத்திருந்தாள்.

அதற்கு அவகாசம் தேவை. குடும்பத்தை தடுத்தால் போதும். அவன் இராத்திரியில் வெளியே போவதற்கு அப்பாவைத் தானே அனுப்பி.

"செக்ரட்டரியட் இறங்குங்க" கண்டக்டர் கத்தினார்.

சட்டென்று யோசனைகளிலிருந்து கலைந்தாள்.

அவசரமாய் இறங்கினாள்.

பிரமாண்டமான அந்த அலுவலகக் கட்டிடத்தினுள்

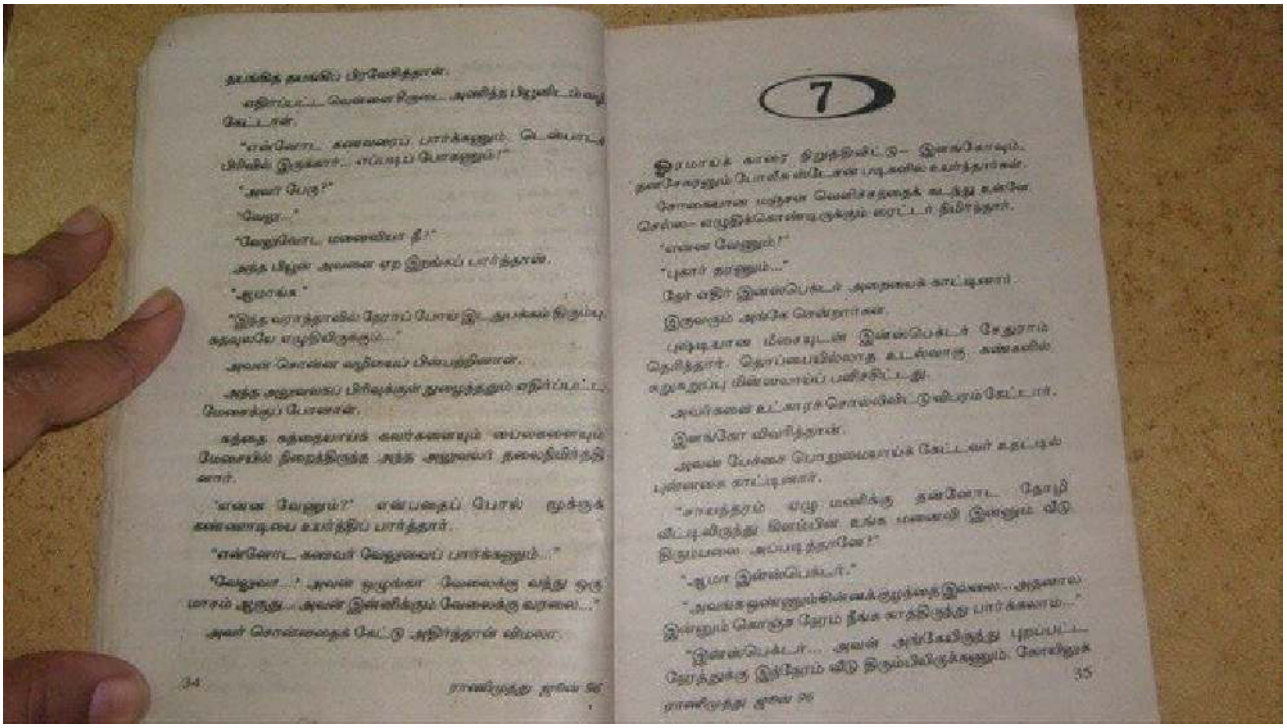

தயங்கித் தயங்கிப் பிரவேசித்தாள்.

எதிரில்... வேலை நிமித்தம் அலைந்த அலுப்பில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

"என்னோட கணவரைப் பார்க்கணும். டெல்லியில பிஸினஸ் இருக்கார்... எப்போ போகணும்?"

"அவர் யாரு?"

"வேலு..."

"வேலுவோட மனைவியா நீ?"

அந்த பிஞ்சு அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

"ஆமாங்க."

"இந்த ஏரியாவில் தோசை போல இடம் அங்கங்க திருப்பு தருவதே எழுபதிருக்கும்..."

அவன் சொன்ன வரிசைப் பிரமித்தாள்.

அந்த அலுவலகப் பிரிவுக்குள் நுழைந்ததும் எதிர்ப்பட்ட மேசைக்குப் போனாள்.

கத்தை கத்தையாய் கலர்களையும் வடிவங்களையும் மேசையில் நிறைத்திருந்த அந்த அலுவலர் தலையிலிருந்து னார்.

"என்ன வேணும்?" என்பதைப் போல் மூக்குக் கண்ணாடியை உயர்த்திப் பார்த்தார்.

"என்னோட கணவர் வேலுவைப் பார்க்கணும்..."

"வேலுவா...? அவன் ஒழுங்கா வேலைக்கு வந்து ஒரு மாசம் ஆகுது... அவன் இன்னிக்கும் வேலைக்கு வரலை..."

அவர் சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ந்தான் விமலா.

7

ஒருமாதக் காலம் நிறுத்திவிட்டு— இளங்கோவும், தனசேகரனும் டெல்லியிலிருந்து வருவதில் உறுதியாய்.

சோகமான மற்றவை வெளிச்சத்தைக் கூடத்து உள்ளே செல்ல— எழுந்திருக்கொண்டிருந்தாள் விமலா.

"என்ன வேணும்?"

"புகார் தரணும்..."

நேர் எதிர் இளம்பெண்ணைக் காட்டினார்.

இருவரும் அங்கே சென்றார்கள்.

புஷ்டியான மீசையுடன் இளம்பெண்ணை நெருங்கினார். தொப்பையில்லாத உடல்வாகு. கண்களில் கருகருப்பு மிளகாயைப் பதித்திருந்தது.

அவர்களை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு மௌனமாய்ப் பார்த்தாள்.

இளங்கோ விவரித்தான்.

அவன் பேச்சை பொறுமையாய்க் கேட்டவள் கதவைப் புன்னகை காட்டினாள்.

"சாயந்தரம் ஏழு மணிக்கு தனசேகரனோட நேரில் வீட்டிலிருந்து பேசுங்க. உங்க மனைவி இளைய விடு திருப்பலை அப்புறம்தான்!"

"ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்."

"அவசரமுள்ளவங்களுக்குதானே இலவசம்... அதனால இளைஞர் கொஞ்ச நேரம் நீங்க காத்திருந்து பார்க்கலாமே..."

"இன்ஸ்பெக்டர்... அவன் அரசுவேலைக்குத்து புறப்பட்ட நேரத்துக்கு இரண்டு மணி நேரம் கழிந்துக

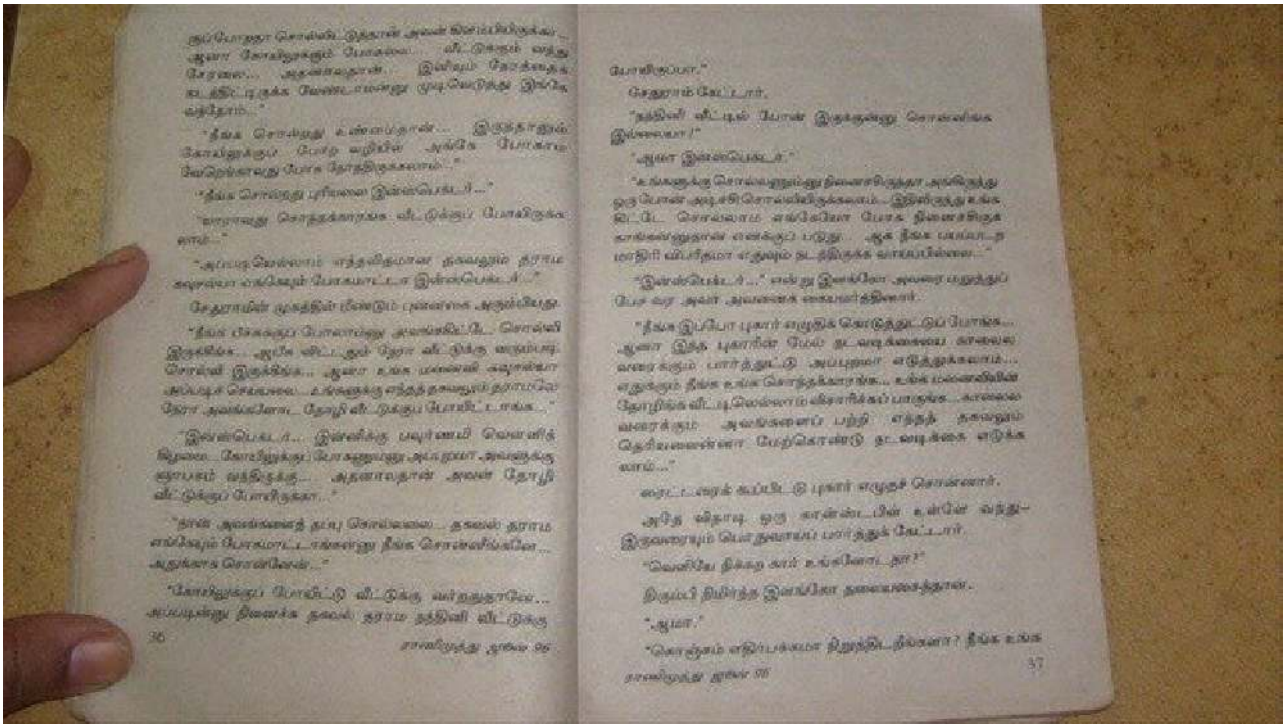

அப்போதான் சொல்லிட்டுதான் அவன் வெளியேறுனது... ஆனா சொல்றதும் போறதும் வீட்டுலதும் வந்து சேரணுல... அதனாலதான்... இவ்வளவு தொலைவு வந்திட்டிருக்க வேண்டாமென்று முடிவெடுத்து இங்கே வந்தோம்..."

"நீங்க சொல்றது உண்மைதான்... இருந்தாலும் கோயிலுக்கும் பேச வழியில அங்கே போகாம வேறெங்காவது போக தோதிருக்கலாம்..."

"நீங்க சொல்றது புரியலை இன்ஸ்பெக்டர்..."

"காரணம் தொழுகைதான விட்டுக்குப் போயிருக்கலாம்..."

"அப்படியெல்லாம் எத்தனிதமான தகவலும் தராம வரவா எங்கேயும் போகமாட்டோம் இன்ஸ்பெக்டர்..."

சேதுராமின் முகத்தில் மீண்டும் புன்னகை அரும்பியது.

"நீங்க சொல்றது போலாவது அவங்கிட்டே சொல்லி இருக்கீங்க... ஆனா விட்டுல தொழ வீட்டுக்கு வரும்போது சொல்லி இருக்கீங்க... ஆனா உங்க மனைவி வருண்மா அப்படிச் சொல்லல... உங்களுக்கு எந்தத் தகவலும் தராமலே தொழ அவங்களோட தோழி வீட்டுக்குப் போயிட்டாங்க..."

"இன்ஸ்பெக்டர்... இன்னிக்கு பவுர்ணமி வெளிச்சம் நிறைய கோயிலுக்கு போகணும்னு அடம்பிடிச்சா... அவளுக்கு ஏமாற்றம் வந்திடக்கூடாதுன்னு... அதனாலதான் அவள தோழி வீட்டுக்குப் போகிறதா..."

"நான் அவளைத் தப்பு சொல்லலை... தகவல் தராம எங்கேயும் போகமாட்டோம்னுதான் நீங்க சொல்லிங்கனே... அதுக்காக சொன்னேன்..."

"கோயிலுக்குப் போயிட்டு வீட்டுக்கு வர்றதுதானே... அப்படின்னு நினைக்க நகல் தராம நந்தினி வீட்டுக்கு

போயிருப்பா."

சேதுராம் கேட்டார்.

"நந்தினி வீட்டில போன் இருக்குன்னு சொல்லிங்க இல்லையா?"

"ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்."

"உங்களுக்கு சொல்லாமுன்னு நினைச்சிருந்தா அவுங்க ஒரு போன் அடிச்சி சொல்லியிருக்கலாம்... இல்லாட்டி உங்க கிட்ட சொல்லாம எங்கேயோ போக நினைச்சிருந்த காலைலதான் எனக்குப் படுது... ஆக நீங்க பயப்பட மாதிரி விபரீதமா எதுவும் நடந்திருக்க வாய்ப்பில்லை..."

"இன்ஸ்பெக்டர்..." என்று ஏதோ அவர் பதறித் பேச வர அவர் அவனைக் கையமர்த்தினார்.

"நீங்க இப்போ புகார் எழுதிக் கொடுத்துட்டுப் போங்க... ஆனா இந்த புகாரின் மேல் நடவடிக்கையை காலை வரைக்கும் பார்த்துட்டு அப்புறமா எடுத்துக்கலாம்... எதுக்கும் நீங்க உங்க சொந்தக்காரங்க... உங்க மனைவியின் தோழிங்க வீட்டிலெல்லாம் விசாரிக்கப் பாருங்க... காலைல வரைக்கும் அவங்களைப் பற்றி எந்தத் தகவலும் தெரியலன்னா மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க லாம்..."

சுருட்டை மடக்கிக் கையில் புகார் எழுதச் சொன்னார்.

அடுத்த விநாடி ஒரு காண்ஸ்டபிள் உள்ளே வந்து இருவரையும் மாறுதலாகப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"வெளிய நிக்கற கார் உங்களோடதா?"

திரும்பி நின்ற இன்ஸ்பெக்டரின் தலையசைத்தான்.

"ஆமா."

"கொஞ்சம் எடுப்பக்கமா நிறுத்திடுங்களா? நீங்க உங்க

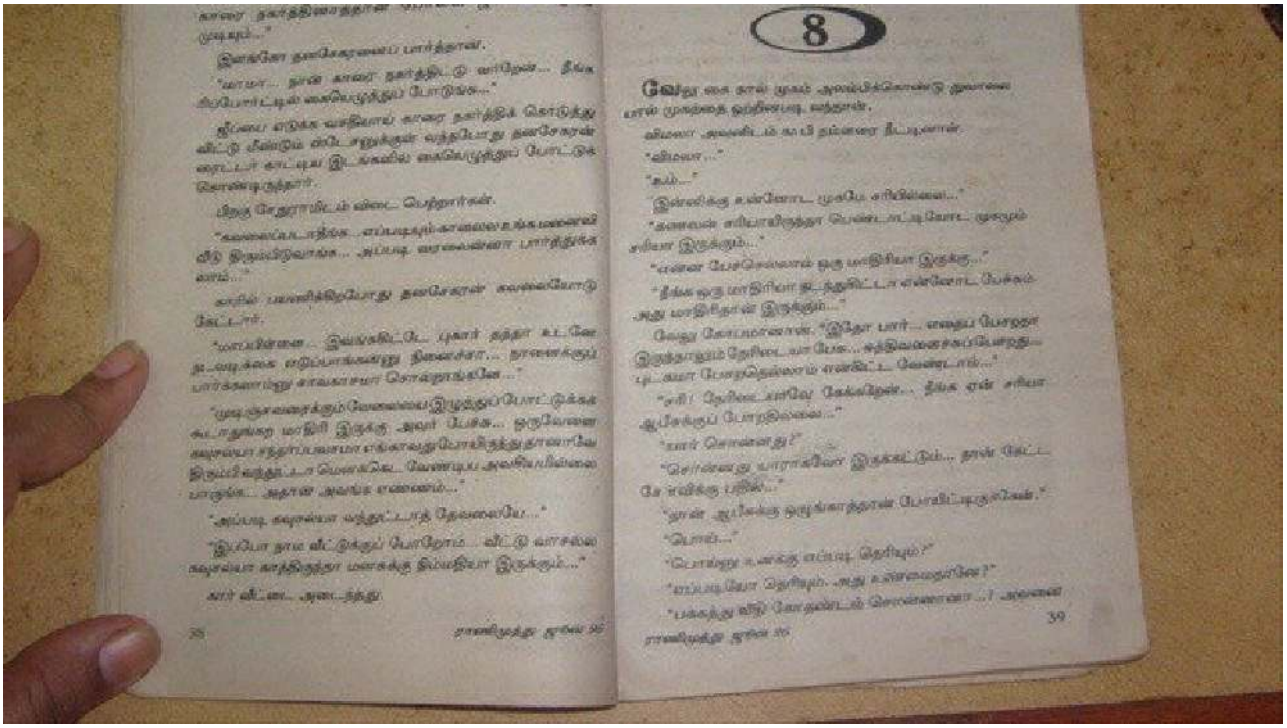

முடியும்..."

ஓரக்கண்ணால் தனசேகரனைப் பார்த்தாள்.

"ஐயோ... நான் காலை நகர்த்தி... ஓ மை காட்... நீங்க சிரிப்போட்டில வலியெடுத்து போறீங்க..."

ஓங்கி எடுக்க வந்தவள் காலை நகர்த்திக் கொடுத்து விட்டு நின்றபடி அடி சறுக்கும் வந்தபோது தனசேகரன் வாட்டர் காட்டில இடுகையில வலியெடுத்து போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

பிறகு சேதாரமிட்டம் விட்டு பேற்றார்கள்.

"வலைக்காடாதீங்க... எப்படியும் காலைல உங்களைவீட்டு இருப்பீங்களா... அப்படி வரலைன்னா பார்த்துக்கலாம்..."

காரில் பயணித்திருபோது தனசேகரன் வலைபோடு கேட்டார்.

"மாப்பிள்ளை... இல்லங்கிட்ட முகர் தந்தா உட்கார நடவுக்கு எதிர்பார்க்கலாமுன்னு நினைக்கா... நாளைக்கு பார்க்கலாமுன்னு சாவகாசமா சொல்றாங்களே..."

"முடிவுசெய்ய வேலையை இழுத்துப்போட்டுக்க கூடாதுன்ற மனிதி இருக்கு அவர் பேச்சு... ஒருவேளை வரலைன்னா சந்தர்ப்பமாம எங்களுதுபோலித்துதானாலே நடப்பீங்கத்தா மொகத்தெ... வேறயும் அவசியமில்லை பாருங்க... அதான் அவங்க எண்ணம்..."

"அப்படி வரலைன்னா வந்துட்டாத் தேவலையே..."

"இப்போ நாம வீட்டுக்குப் போறோம்... வீட்டு வாசல்ல வரலைன்னா காத்திருந்தா மனசுக்கு நிம்மதியா இருக்கும்..."

கார் வீட்டை அடைந்தது.

8

கேது மை காலி முகம் அலம்பிக்கொண்டு துவலை மாம் முகத்தை துடைத்து வந்தாள்.

வினவா அவளிடம் காபி தம்ளரை நீட்டினாள்.

"வினவா..."

"தம்..."

இன்னிக்கு உன்னோட முகமே சரியில்லை..."

"கனவுல சரியாவிருந்தா வெளிலடியோட முகமும் சரியா இருக்கும்..."

"என்ன பேச்செல்லாம் ஒரு மாதிரியா இருக்கு..."

"நீங்க ஒரு மாதிரியா நடந்துட்டா என்னோட பேச்சும் அது மாதிரிதான் இருக்கும்..."

வேது கோபமானாள். "இதோ பார்... எனது பேரோட இருந்தாலும் நேரில வா பேச... சந்தேகத்தெல்லாம் போறதுபடியா பேசுறெல்லாம் எனகிட்ட வேண்டாம்..."

"சரி! நேரில வரலே கேக்கிறன்... நீங்க ஏன் சரியா ஆசீர்வாத் பேறதில்லை..."

"யார் சொன்னது?"

"சொன்னது யாராகவோ இருக்கட்டும்... நான் கேட்டதே எனக்கு பதில்..."

"நான் ஆசீர்வாத் ஒருவருக்குதான் பேசியிருக்கேன்."

"ஆமாம்..."

"யாரது உனக்கு எப்படி தெரியும்?"

"எப்படியோ தெரியும். அது உனக்கெதுக்கு?"

"பகத்து வீடு பேதனிடம் சொல்லனுமா...? அவனை

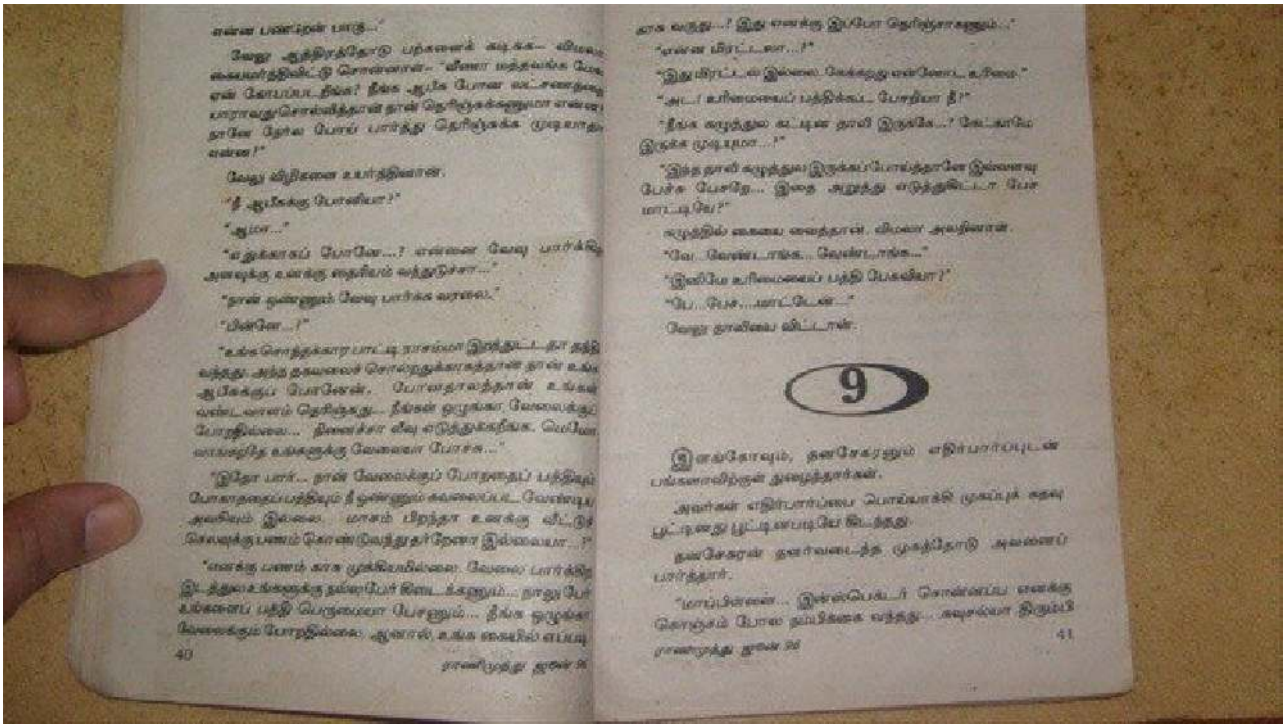

என்ன பண்றான் பாரு...'

வேறு குத்திரத்தோடு பக்கமாக் வந்த விமலை கவனித்துவிட்டு சொன்னாள்- "விமா மத்தவங்க பேசு ஏன் கோபப்பட்றீங்க? நீங்க ஆடின போன வட்சணமே பாராவுசொல்லித்தான் நான் தெரிஞ்சுக்கணுமா என்ன? நானே தோல போல் பார்த்து தெரிஞ்சுக்க முடியாதா என்ன!"

வேறு விதமாக உசார்படுத்தினாள்.

"நீ ஆபீசுக்கு போனியா?"

"ஆமா..."

"எதுக்காகப் போனே...? என்னை வேவு பார்க்கி அனுப்பு உன்கு வேலியம் வந்துசோ..."

"நான் துளசியும் வேவு பார்க்க வரலை."

"பின்னே...?"

"உங்க சொந்தக்காரப் பாட்டி ராசம்மா இறந்துட்டாங்க அந்த தகவலைச் சொல்றதுக்காகத்தான் நான் உங்க ஆபீசுக்கு போனேன். போன காரணத்தால் உங்க வண்டவாளம் தெரிஞ்சது... நீங்கள் ஒழுங்கா வேலைக்கு போறதில்லை... நினைச்ச மீது எடுத்துகறீங்க. வெளியே வாயடிந்த உங்களுக்கு வேலை போச்சு..."

"இதோ பார்... நான் வேலைக்குப் போறதைப் பத்தியும் போகாததைப் பத்தியும் நீ துளசியும் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மாசம் பிறந்தா உனக்கு வீட்டுச் செலவுக்கு பணம் கொண்டுவந்து தரோம இல்லையா...?"

"எனக்கு பணம் தர முக்கியமில்லை. வேலை பார்க்கி இடத்தில் உங்களுக்கு நல்லபேர் வேண்டும்... நாலு பேர் உங்களைப் பத்தி பெருமையா பேசணும்... நீங்க ஒழுங்கா வேலைக்கும் போறதில்லை. ஆனால் உங்க கையில் எப்படி

தான வருது...? இது எனக்கு இப்போ தெரிஞ்சாகணும்..."

"என்ன பிரட்டலா...?"

"இது பிரட்டல் இல்லை. கேக்குது எல்லாம் உண்மை."

"அட! உரிமையைப் பத்திக்கிட பேசுறியா நீ!"

"நீங்க வருத்தப்பட்டிய தாலி இருக்கே...? கேட்காமே இருக்க முடியுமா...!"

"இந்த தாலி கழுத்துல இருக்கப் போய்தானே இவ்வளவு பேச்சு பேசறே... இதை அறுத்து எடுத்துட்டா போ மாட்டியே!"

கழுத்தில் கையை வைத்தான் விமலா அவசரமாக.

"வே...வேண்டாங்க... வேண்டாங்க..."

"இனிமே உரிமையைப் பத்தி பேசுவியா?"

"பே...பே...மாட்டேன..."

வேறு தாலியை விட்டான்.

9

இரவுதோறும், தனசேகரனும் எதிர்பார்ப்புடன் பங்களாவிற்குள் நுழைத்தார்கள்.

அவர்கள் எதிர்பார்ப்பை பொய்யாக்கி முகம்பார்த்து பேசாமலே படுத்துவிடுவதே வேலையாக இருந்தது.

தனசேகரன் தளர்வடைந்த முகத்தோடு அவளைப் பார்த்தார்.

"மாப்பிள்ளை... இன்னைக்கு சொல்லப்போ எனக்கு தொழுகம் போல நம்பிக்கை வந்தது... வழக்கம் திரும்பி

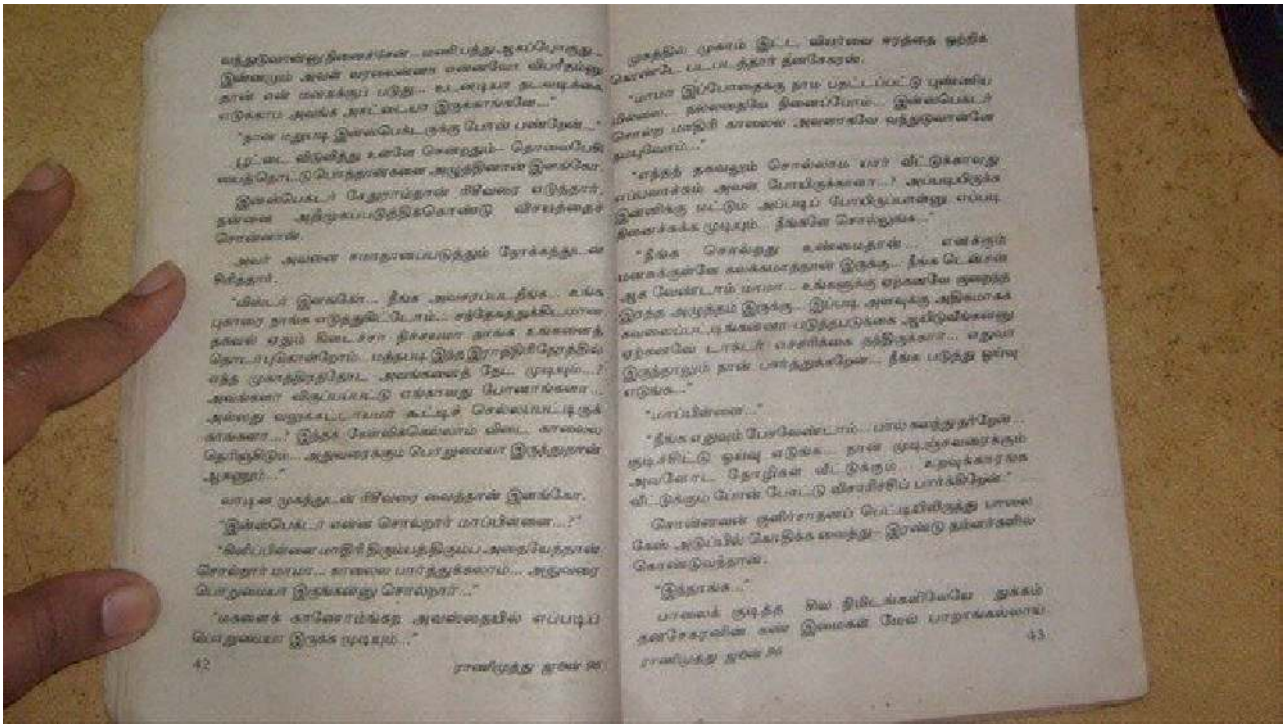

வந்துகொண்டிருக்கின்றன... மனிதத்துவம்தான் இன்னமும் அவன் மரணங்களை எண்ணியே விம்மிக்கொண்டு தான் என் மனக்குப் படுது... உடையாத உடைவுக்கு எடுக்காத அவன் அட்டகாசம் இருக்காங்களே..."

"நான் எதுவும் இல்லைன்னுக்கு மேல் பண்ணலை..."

"முட்ட விழுந்து உன்னை கொஞ்சும்- கொலையே வைத்தொடுமொத்தங்களை அழுத்தினான் இல்லையே..."

இல்லைன்னுதான் சிவனை எடுத்தார், நல்ல அதிருப்தியுடனிருந்தான் விசாரத்தைச் சொல்லாமல்.

அவர் அவனை சமாதானப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"விடுடா இளவல்... நீங்க அவரைப்பத்தி நீங்க... உங்க முன்னே நான் எடுத்துவிடோம்... சந்தேகத்துக்கிடமான நிலை ஏதும் வேட்சா நிச்சயமா நான் உங்களைத் தொடர்புகொள்றோம். மத்தபடி இந்த இரண்டுநாளில் எந்த முன்னேற்றமும் அவங்களைத் நேடமுடியும்...? அவங்களை விடுப்பாகட்டு எங்களது போனாங்களை... அல்லது வழக்கமாவர் கட்டிச் செல்வாயாட்டுக் காங்களா...' இந்த கோல்கொண்டாலும் விடை காலை தொடுகிறது... அதுவரைக்கும் பொறுமையா இருந்துதான் ஆகணும்..."

வாடிய முகத்துடன் சிவனை வைத்தான் இளங்கோ.

"இன்னபெடா எனை சொல்றார் மாப்பிள்ளை...?"

"வீட்டிலிருந்து மதிர் திருப்பத்திற்குப் அனுப்பேதான் சொல்றார் மாமா... காலை பார்த்துக்கலாம்... அதுவரை பொறுமையா இருக்கணும் சொல்றார்..."

"மகளைக் காணோம்ங்கற அவஸ்தையில் எப்படிப் பொறுமையா இருக்க முடியும்..."

முகத்தில் முகம் இட்ட விரலை சற்றை நேரம் கொண்டே பேசத் தொடர்ந்தார் தனிகாசலம்.

"முதல் இரண்டுநாளுக்கு நாம் பதட்டப்பட்டு புண்ணியமில்லை... நல்லதுக்கு இல்லையோ... இல்லைன்னுச் சொல்ல மனம் வரலை. அவளாகவே வந்துவிடுவாள்..."

"எத்தச் சமயமும் சொல்லாம வார் விட்டுக்காரது சம்பவங்கள் அவள் போயிருக்காளா...? அப்படியிருக்க இன்னிக்கு மட்டும் அப்படி போயிருப்பாள்னு எப்படி நினைக்க முடியும். நீங்களே சொல்லுங்க..."

"நீங்க சொல்றது உண்மைதான்... எனக்கும் மனசுக்குள்ளே கலக்கமாதான் இருக்கு... நீங்க பேசினதுக்கு பேட்டாம் மாமா... உங்களுக்கு ஏதாவது துணுக்கு இருந்த அடுத்தம் இருக்கு... இப்ப அவருக்கு அதிகமாக கவலைப்படுகிறவர்களை பதற்றப்படுகை ஆபத்தில்லாது ஏற்னவே டாக்டர் சொல்லிக்கை தந்திருக்கார்... எதுவா இருந்தாலும் நான் பார்த்துக்கிறேன்... நீங்க பத்தது தான் எடுங்க..."

"பாப்பிள்ளை..."

"நீங்க எதுவும் பேசவேண்டாம்... பாப்வாத்தான்... முடிச்சிட்டு ஒண்டு எடுங்க... நான் முடிச்சவரைக்கும் அவளோட... தோழிகள் வீட்டுக்கும்... உறவுக்காரங்க வீட்டுக்கும் போன் பேசிட்டு விசாரிச்சுப் பார்க்கிறேன்."

சொல்லாமல் குளிர்சாதனப் பெட்டியிலிருந்து பாலை கேன் அடுப்பில் கொதிக்க வைத்து- இரண்டு தம்ளரில் கொண்டுவந்தான்.

"இந்தாங்க..."

பாலைக் குடித்த வெ திடீர்னுவே முகம் தனசேகரனின் கண் இமைகள் மேல் பாரமாயிரு

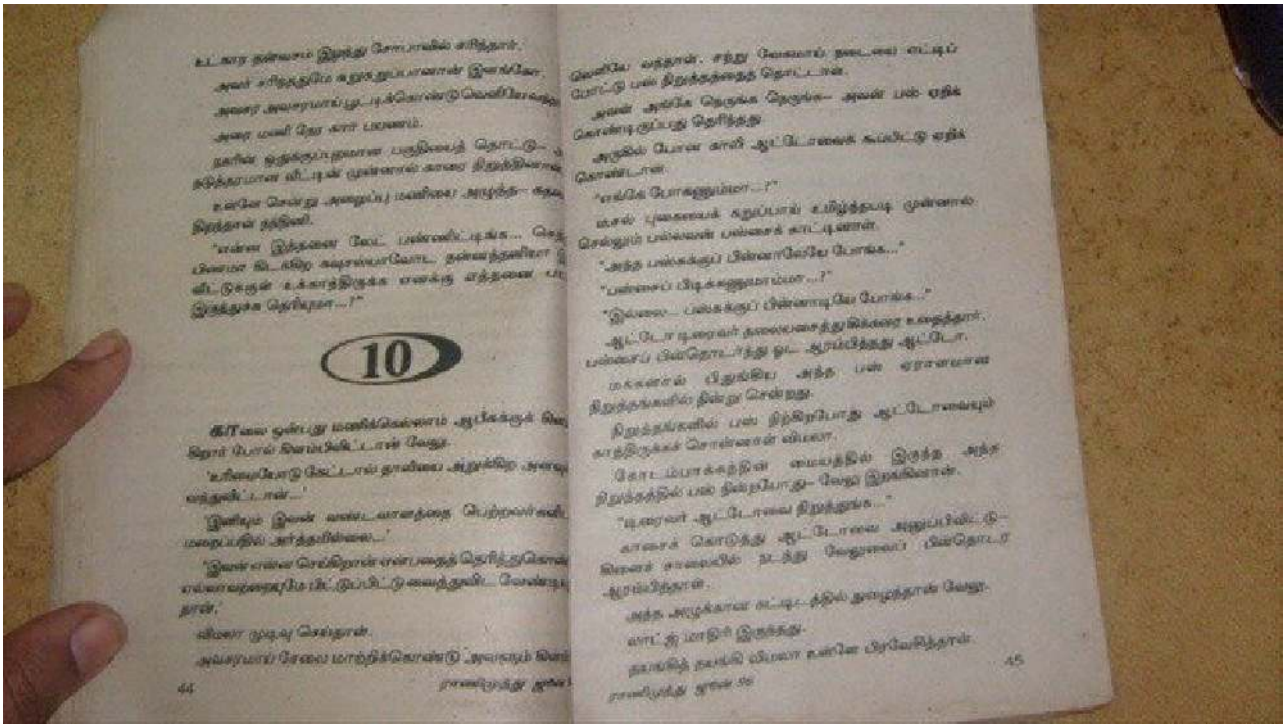

கடகர தன்னால் இனிது சோபனமில் சரிந்தார்.

அவர் சரிந்ததும் கதறுதடபடனான் இளவல்.

அவரை அவசரமாய்ப் புரட்டிக்கொண்டு வெளிவந்து

அவர் மனி நேர கார் பயணம்.

நகரின் ஒதுக்குப்புறமான பகுதியைத் தொட்டு

நடுத்தரமான வீட்டின் முன்னால் காரை நிறுத்தினான்

உள்ளே சென்று அவரைப் பணியை அழைத்து வந்து

நிறுத்தாக் தந்தினி.

"என்ன இந்தனை நேரம் பண்ணிட்டீங்க... நெ

பனைய கடமை வரச்சாவோட தனைத்தனியா

விட்டுகுள் உக்காந்திருக்க எனக்கு எத்தனை

இருக்குக தெரியுமா...!"

10

ATMலை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் ஆபீசுக்குள்

நோ போல் சொல்லிக்கொண்டான் வேலு.

'உங்களோடு கேட்டால் தானியை அழுகிற அளவு

வந்துவிட்டான்...'

இனியும் இவன் வாயாடாத்தை பொறுமையில்

மறையில் அத்துவிட்டான்...'

'இவனுடைய செல்போன் எண்ணைத் தெரிந்துகொண்டு

என்னவளையும் பிரித்துவிடுவானோ' என்று

தான்.

விளா முடிவு செய்தான்.

அவசரமாய் சேலை மாற்றிக்கொண்டு அவசரம் வெளியே வந்தான். சந்து வேகமாய் நடையை எட்டிப் போட்டு பல நிறுத்தத்தைத் தொட்டான்.

அவன் அவளை தெருவை தேடினான்— அவள் பல் ஏதிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அருகில் போய் காலி ஆட்டோவைக் கூப்பிட்டு ஏறிக் கொண்டான்.

"எங்கே போகணும்மா...?"

மகள் புகைவைக் கறுப்பாய் உமிழ்ந்தபடி முன்னால் செல்லும் பஸ்ஸைப் பஸ்சைக் காட்டினாள்.

"அந்த பஸ்க்குப் பின்னாலேயே போங்க..."

"பஸ்ஸைப் பிடிக்கணுமாம்மா...?"

"இல்லை... பஸ்க்குப் பின்னாடியே போங்க..."

ஆட்டோ டிரைவர் தலையைத்தூக்கி உறுத்தார்.

பஸ்ஸைப் பின்தொடர்ந்து ஆட்டோ ஆரம்பித்தது ஆட்டோ.

மகளைப் பிறகில் அந்த பஸ் ஏராளமான நிறுத்தங்களில் நின்று சென்றது.

நிறுத்தங்களில் பல நிற்கும்போது ஆட்டோவையும் காத்திருக்கச் சொன்னான் விளா.

கோயம்பாக்கத்தில் மையத்தில் இருந்த அந்த நிறுத்தத்தில் பஸ் நின்றபோது— வேலு இறங்கினான்.

"டிரைவர் ஆட்டோவை நிறுத்துங்க..."

காசைக் கொடுத்து ஆட்டோவை அனுப்பிவிட்டு— மெதுவாக நடந்து வேலுவைப் பின்தொடர்ந்தான்.

அந்த அழுக்கான கட்டிடத்தில் தான் நுழைந்தான் வேலு.

வாட்ச் மாடில் இருந்து.

நடந்த நடப்பை விளா உள்ளே அரவேற்றாள்.

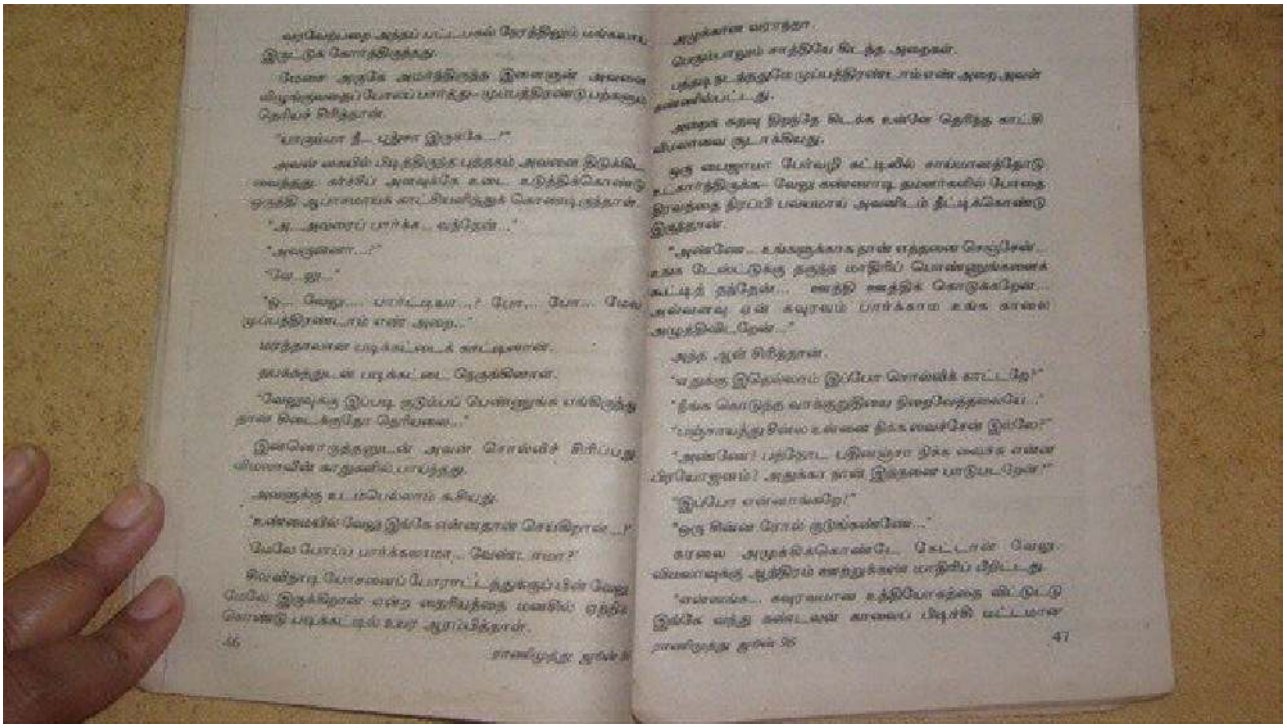

வரவேற்பறை அந்தப் பட்டப்பகல் நேரத்திலும் மங்கலாய் இருட்டாய் இருந்தது.

சோபா அருகே அமர்ந்திருந்த இளைஞன் அவளை விழுங்குவது போலப் பார்த்து முப்பத்திரண்டு பற்களும் தெரியச் சிரித்தான்.

"வாவ்வ் நீ... புதுசா இருக்கே..."

அவன் மடியில் படுத்திருந்த புதுசுகம் அவனை நெருங்கி வைத்து கச்சிப் அளவுக்கே உடை உடுத்திக்கொண்டு முகத்தில் ஆபாசமாகக் காட்டிச் சிரித்துக் கொஞ்சினாள்.

"அ... அவரைப் பார்க்க... வந்தேன்..."

"அவருனா...?"

"மே... ஜி..."

"ஓ... வேறு... பார்ட்டியா...? நோ... நோ... வேற முயற்சிரண்டாம் எண்ட அலை..."

மாற்றலான படுக்கையைக் காட்டினாள்.

தயங்தபடி படுக்கை நெருங்கினாள்.

"வேறுவுகு இப்படி குடிப்பப் பொறுக்க எங்கிருந்து தான் கெடைக்குதோ தெரியலை..."

இளைஞனுடன் அவள் சொல்லிச் சிரிப்பது மாளவின் காதுகளில் பாய்ந்தது.

அவளுக்கு உடம்பெல்லாம் கூசியது.

"உண்மையில் வேறு இங்கே என்னதான் செய்றான்...?"

மேலே போய் பார்க்கலாம்... வேண்டாம்...?

மென்றபடி நோசனைப் போராட்டத்துக்குப்பின் வேறு வழியே இருக்கவில்லை என்ற முடிவுக்கு மனதில் ஏற்ற கொண்டு படிகளில் உயர ஆரம்பித்தாள்.

அழுக்காய் மாத்தா.

மெழுகாலும் சாத்தியே இருந்த அறைகள்.

பத்தடி நடந்தபோதே முப்பத்திரண்டு எண்ணிக்கை அவளிடம்.

அதைத் தவறு நிறுத்தி வெட்கச் சுவரே தெரிந்த காட்சி விளையை குடாக்கியது.

ஒரு வேறாய் பேச்சுவி கட்டிலில் சாய்வாகத்தோடு உட்காந்திருக்க வேறு சுவரையே துணைக்கில் போதை நிரம்பி பலமாய் அவளிடம் தீட்டிக்கொண்டு இருந்தான்.

"அண்ணே... உங்களுக்காக தான் எதுவரை செய்தேன்... எனக் டெல்டுக்கு தருது மாதிரி பொண்ணுங்களைக் கூட்டித் தந்தேன்... ஊத்தி ஊத்தி கொடுக்கறேன்... அவளவு ஏன் கவரவம் பார்க்காம உங்க காலில் அழுதேனே..."

அதற்கு ஆம் சிரித்தான்.

"எதுக்கு இதெல்லாம் இப்போ சொல்லிக் காட்டற?"

"நீங்க கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேத்துங்கண்ணே..."

"பத்தாயிரம் பணம் உன்னை திக்கலாச்சே இல்லே?"

"அண்ணே! பதிநோட பிளஸ்ஸா நீங்க வைக்க என்ன பிரச்சனை? அதுக்கா நான் இத்தனை பாடுபடறேன்?"

"இப்போ என்னாங்கற?"

"ஒரு சின்ன தோல் குறைஞ்சுண்ணே..."

காலை அருக்கிக்கொண்டே... கேட்டான் வேறு விளையாடி ஆத்திரம் வராதுக்கான மாதிரி பிரிட்டது.

"என்னடா... வரவரமாக உத்திரவாத்தை விட்டு இங்கே வந்து கண்டவர் காலைப் பிடிச்சி வட்டமாச

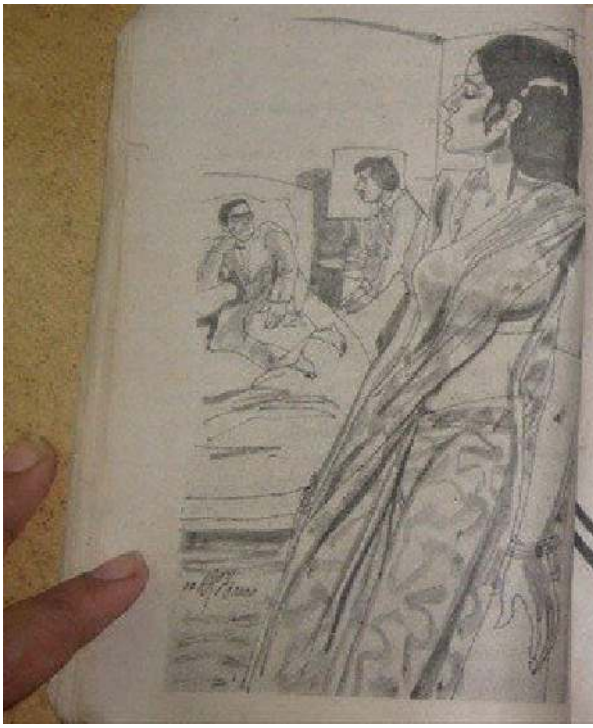

காரிலிருந்தபடியே... இதயக்கதவே
நல்ல இருக்கா?"

ஆவேசமாக் கத்தினாள்.

இருட்டில் பார்த்த வேலு இறங்கிட்டான்.

"நீ... நீயா?"

"நீ... நீயா..."

"நீங்க என்னை இங்கே எதிர்பார்க்கலை இல்லையா?"

"உன்னை யாரு இங்கெல்லாம் வரச்சொன்னது?"

"நான் கேட்ட கேள்விக்கு ஒழுங்கா பதிலைச் சொல்லியிருந்தா நான் ஏன் இங்கெல்லாம் வரேன்..."

"மொதல்ல நீ வெளியே போடி."

"நீங்களும் வாங்க. நீங்க இங்கே இருக்கிற வரைக்கும் நானும் இங்கேதான் இருப்பேன்..."

ஒரு விநாடி கையைப் பிசைந்த வேலு- அந்த வெறுமையைப் பார்த்து-

"...ஸாரிலே... ஒரு நிமிடம் இருங்க..."

சொல்லிக்கொண்டே... அவள் கையைப் பற்றி வேலம் வெளியே இழுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

மிகவும் காட்டமாய்ப் பேசினான்.

"இங்கேபாருங்க...உங்களுக்கு டபிரிட்டதுக்கெல்லாம் இனி நான் பதிப்படவே மாட்டேன்... நீங்கள் முன்னே எப்படி இருந்திங்களோ தெரியாது... என் மனசை இந்த மாதிரிக் கேவலமான காரியங்களெல்லாம் செய்யறது எனக்கு கொஞ்சமும் பிடிக்கலை..."

"என்னாம் விட்டுலே போலப் பேசிக்கலாம்... நீ இப்படி ஊர்த்தாவுல நிக்கறது நான் அவளவிடே சொல்லிட்டு வரேன்..."

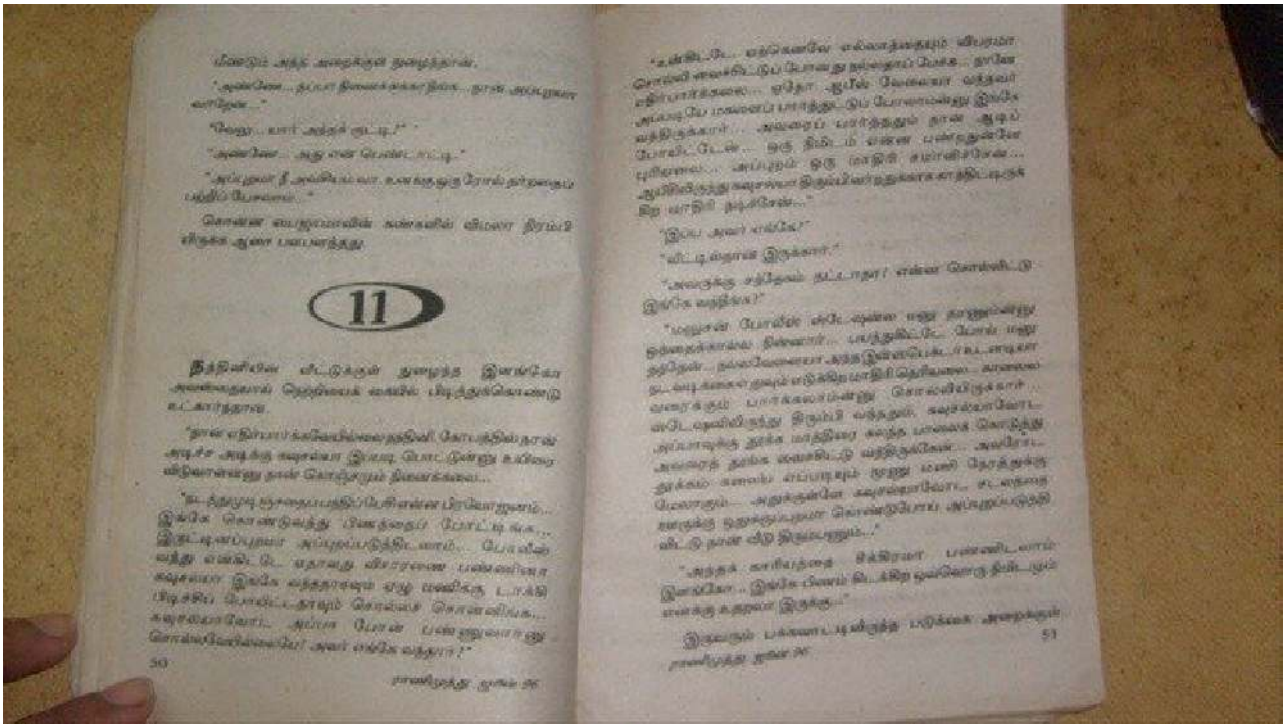

மேஜர் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான்.

"ஆல்மோஸ்ட் நாலர மணிக்கு நீங்க அப்புறம் வரேன்..."

"வேணா... யார் அந்த ஆபீஸர்?"

"அவனை... அது என் பெண்டாட்டி..."

"அப்புறம் நீ அவனிடமா உனக்குரிய சேவகத்தையும் பதிவு பண்ணல..."

கொஞ்ச வேறுமாயில் கண்களில் விளை நிரம்பி விடுக்க ஆள பயமாக்கது

11

நந்தினியை விட்டுக்கும் நுழைந்த இளங்கோ அவளைதான் தெருவைக் கவனிப்பதாகவே தெரியாதது.

"நான் எதிர்பார்த்தவேலையைதான் கோபத்தோடு அடிச்ச அடுத்த வழக்கம் இரண்டு கோட் ஒன்று கதவை விடுவானென்று நான் கொஞ்சமும் நினைக்கலை...

"கடந்தமுறை சண்டையிட்டபின்னர் பிரிவாதான்... இங்கே கொண்டுவந்து விடுவதும் போட்டிருக்க... இடையிலும் அப்புறம்தான்... போலீஸ் வந்து என்னிடம் விசாரணை பண்ணியபோ வழக்கம் இங்கே வந்தாலும் ஏழு மணிக்கு டாக்டி பிடித்து போய்விடுவதும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வருவதையோ... ஆனால் போன பதினைந்து நாட்களாகவே! அவர் எங்கே வந்தார்?"

"உண்மையே எல்லாத்தையும் விளக்கமா சொல்லிவிடுவோமா நான் நினைத்தது... ஒரே ஒரு போலீஸ் வந்தால் அவரை பார்த்துவிடுவோமென்று இங்கே வந்திருக்கார்... அவரை பார்த்ததும் நான் ஆடிப் போய்விட்டேன்... ஒரு நிமிடம் என்ன பண்றதுன்னே புரியலை... அப்புறம் ஒரு மாதிரி சமாளிச்சேன்... ஆயிரத்து வருஷம் இருப்பார்னதுக்காக்கிட்டுக் இது வாதி தப்பிச்சேன்..."

"இப்ப அவர் எங்கே?"

"வீட்டிலதான் இருக்கார்."

"அவருக்கு சந்தேகம் தட்டாதா? என்ன சொல்லி இங்கே வந்தீங்க?"

"மதுரை போலீஸ் ஸ்டேஷனை ஒரு தாலுகாவை தெரைக்காக்கல நினைச்... பார்த்துவிட்டேன் போல ஒரு நந்தினி... நம்மவேலைக்கு இன்னொரு ஸ்டேஷனை ஸ்டேஷனைதான் எடுத்துமாதிரி தெரியலை... காலை வரைக்கும் பார்க்கலாமென்று சொல்லியிருக்கார்... ஸ்டேஷனிலிருந்து திரும்பி வந்தால், வழக்கமாக... அப்பாவுக்கு தான் மாதிரி வந்த மனைவி கொடுத்து அவரைத் தன்னை வழக்கிடம் வந்திருக்கலை... அவர்கள்... தூக்கம் கலைப்பதும் முழு மனி நேரத்துக்கு மேலாகும்... அதுக்குள்ள வரலாமோ... ஸ்டேஷனை வழக்கு நேரமாயிடுமா கொஞ்சமாவது அப்புறம்தான் விட்டு நான் விடு இருக்கலாம்..."

"அந்தக் காரியத்தை சக்திவாய பண்ணிட்டீங்க இளங்கோ... இங்கே வேலை இடத்தை ஒவ்வொரு நிமிடமும் எனக்கு உதவியா இருக்கு..."

இருவரும் பக்கவாட்டில்தான் பார்க்கை அறைக்கும் நான்காம் நாள்

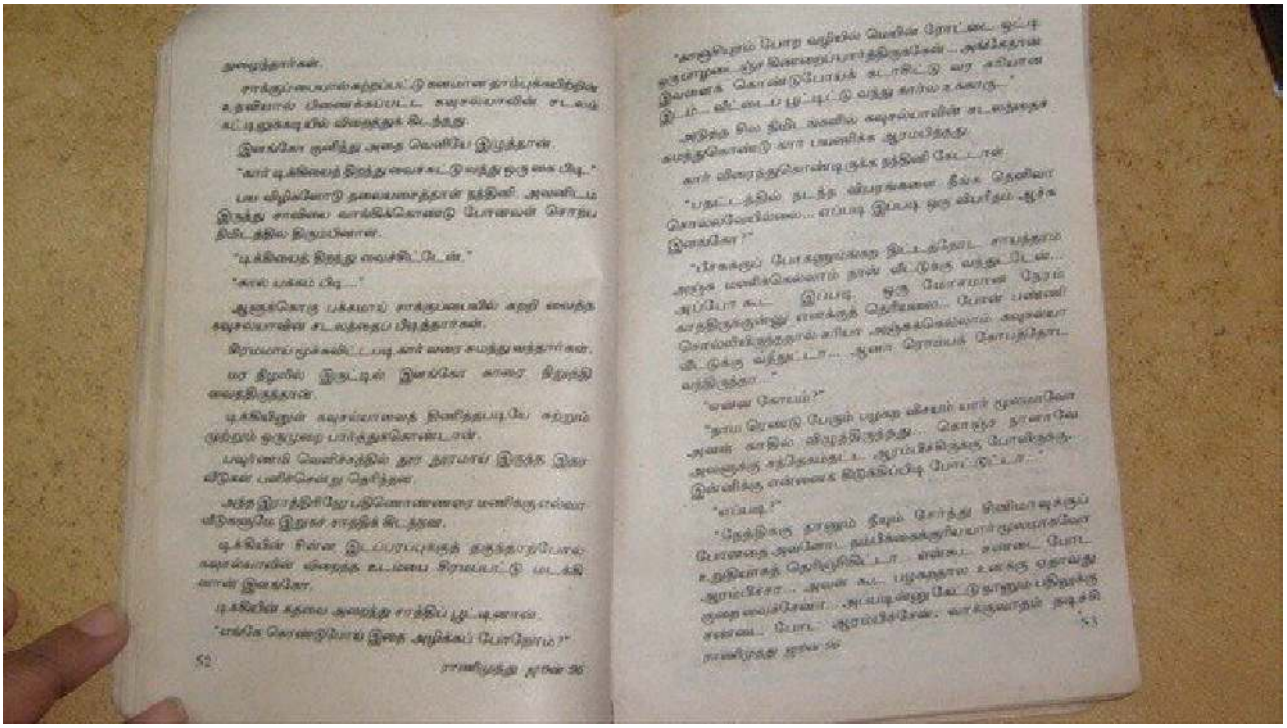

அவர்தான்.

சாத்துப்படைக்குப்பட்டு வைபவ நாம்பங்களிலிருந்து உதவியால் வேலைக்காரப்பட்ட கயவர்களின் சடலம் கட்டிழுக்கப்பட்டு வீதியில் கிடந்தது.

இளவேள் குனிந்து அதை வெளியே இழுத்தான்.

"வாட்டசாட்டமாத் திரண்ட வைக்கட்டுவாத்து ஒரு வைபேடி."

பல விழிகளோடு தலையாரத்தான் நந்தினி. அவளிடம் இருந்து சாவியை வாங்கிக்கொண்டு போகவன் கொதவ திட்டத்தில் இறங்கினான்.

"டிக்கியைத் திறந்து வைச்சிட்டேன்."

"கால் பக்கம் பிடி..."

ஆளுக்கொரு பக்கமாய் சாத்துவையில் கறி வைத்த கயவர்களின் சடலத்தைப் பிரித்தார்கள்.

நிலமாய் மூக்கில் பட்டாவ் வரை சுமந்து வந்தார்கள்.

மர நிழலில் இடமுள் இளங்கோ காரை நிறுத்தி வைத்திருந்தான்.

டிக்கியிலும் கயவர்களைத் திணித்தபடியே சற்றும் முற்றும் ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டான்.

பழனாம் வெளிச்சத்தில் தூர தூரமாய் இருந்த ஒரு வீடுகள் பளிச்சென்று தெரிந்தன.

அந்த இரத்திலேயே பதினொன்னரை மணிக்கு எல்லா வீடுகளுமே இருண்டு சாதித்துக் கிடந்தன.

டிக்கியின் மீன்ன இடைவெளியைத் தருந்தாரோ... கயவர்களின் விரைத்த உடலை சிரமப்பட்டு மடக்கி வான் இளங்கோ.

டிக்கியின் கதவை அழுத்தி சாத்திப் பூட்டினான்.

"எங்கே கொண்டோம இதை அடுக்கப் போறோம்?"

"காலுபேரும் போற வழியில மெயின் ரோட்டை ஒட்டி ஒருமாதிரி ஒரு கொளைபாத்திருக்கேன்... அங்கேதான் இவனுக கொண்டுபோயக் கடாசிட்டு வர சரியான இடம்... வீட்டைப் பூட்டிட்டு வந்து காரை எடுங்க."

அந்த மெயின் ரோட்டில் வழக்கமாய் ரோந்து வரும் போலீஸ் வாகனம் வருவதற்கான சாத்தியங்களை மனதுக்குள் அசைபோட்டபடி வான் டிரைவர் நந்தினி கேட்டான்.

"பதட்டத்தில நடந்த விபரங்களை தீபக் தெளிவா சொல்லலேயில்லை... எப்படி இவரு ஒரு விபரீதம் தூக்க இளங்கோ?"

"நேக்கும் போதுமான இடைவேளை சாத்தான அந்த மனிதர்களைத் தான் விட்டுக்கு வந்து... அப்போ கூட இப்படி ஒரு கோரமான நேரம் வாதிருக்குமுனு எனக்குத் தெரியலை... போன பண்ணி சொல்லியிருந்தால் கரிச அந்தக்கொலைகளை வழக்கமா விட்டுக்கு வந்துட்டா... நான் நேரமாக் கொடுத்தோ... வந்திருக்கா..."

"என்ன கோபம்?"

"நான் ரெண்டு பேரும் பழைய விசயம் ஏன் முளைத்தோ அவன் காதில் விழுந்திருக்கு... கொஞ்ச நாளாவே அவனுக்கு சந்தேகமாட... ஆராய்ச்சிக்குக் போலீஸ்காரு இல்லாத எல்லைக்கு இழுத்துப்போட்டா..."

"ம்ம்ம்."

"நேத்திக்கு காலும் நீயும் சேர்த்து சினிமாவுக்குப் போனதை அவனோ... நம்பினவங்களிலேயா முளாசுனதை உறுதிபடுத்திருக்கிட்டா என்ன... சனை போட ஆரம்பிச்சா... அவன் கட... பழகுதான உனக்கு ஏதாவது முறை வைச்சோ... அவடிவிலும் கேட்டுவாறும் பதிலுக்கு சனை போட ஆரம்பிச்சேன். வாக்குவாதம் நடந்தி

...ஆதிரத்தில் அவனை மௌன அறைக்குள் பூட்டி... நினைவுகளை விழுங்க வழக்கமான தெகிரியமோட ஏ வயிலே போறதுக்கில்லாமலாகிவிட்டிட்டா... இது தான் எதிர்பார்த்தாளோ என்னவோ தெரியலே...

"என்னடி ஒருத்தரும் இல்லாதப்ப நினைக்க இப்படி சொல்லிவிட்டு போயிட்டாளே!"

"ஆமா இது புனர்ஜன்மத் திருவாயர் பிணைக்க அப்படி பிரித்திட வாய்ப்பு எனைத்திருக்கா இப்படி சொல்லி வந்து போட்டாள்..."

"உங்க வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரி இருக்காளே... அவளுக்கு சமைக்க தட்டவராதா?"

"என்னோட நல்ல நேரம்னுதான் சொல்லணும்... வேலைக்காரி வயித்துல வாய்த்துக்காக கடைக்குப் போன சமயம்பார்த்து வயசான பாத்திருக்கா... அவளை கடையிலிருந்து இழுத்தி வந்துட்டேன்... இந்த மிரிதம் தந்து முடிஞ்சதும் அதனால அவளைப் பொறுத்த வரைக்கும் வேலை விட்டு நிறுத்தலையும் தான் நினைச்சிட்டிருக்கா..."

"தாலைக்குக் காலைல போலீஸ் விசாரணைக்குத் தொடங்க ஆரம்பிச்ச நீங்க என்ன சொல்லப் போறீங்க இளங்கோ?"

"வரலாம் ஆபீஸ் முடிஞ்சதோட என்னோட வீட்டுக்கு போகதாக சொல்லுவேன். மாமாவிட்ட சொல்ல மாதிரியே அவன் கோபிக்கும் போதுக்காக வந்தாலும் நான் கோபிக்கும் போகமுடியாத சூழ்நிலையில் இருந்த நான் ஒரு பொய் பிடித்தி மறு மனிசனென்னாம் இருந்தது விட்டது சொல்லிட்டதாகவும் போலீஸ்ல விட்டு நீ சொல்லு..."

"டாக்டி பத்திக் கேட்டாங்க..."

அடுத்த முத்து

மேகலா சித்ரவேல் எழுதும்

உணர்வினை தூண்டும் அற்புத காதல் கதை!

படிக்கத் தவறாதீர்கள்!

ஜூலை மாத "ராணி முத்து" வில் இடம் பெறுகிறது!

நிர்வாகி "ராணி முத்து" சென்னை 600 097.

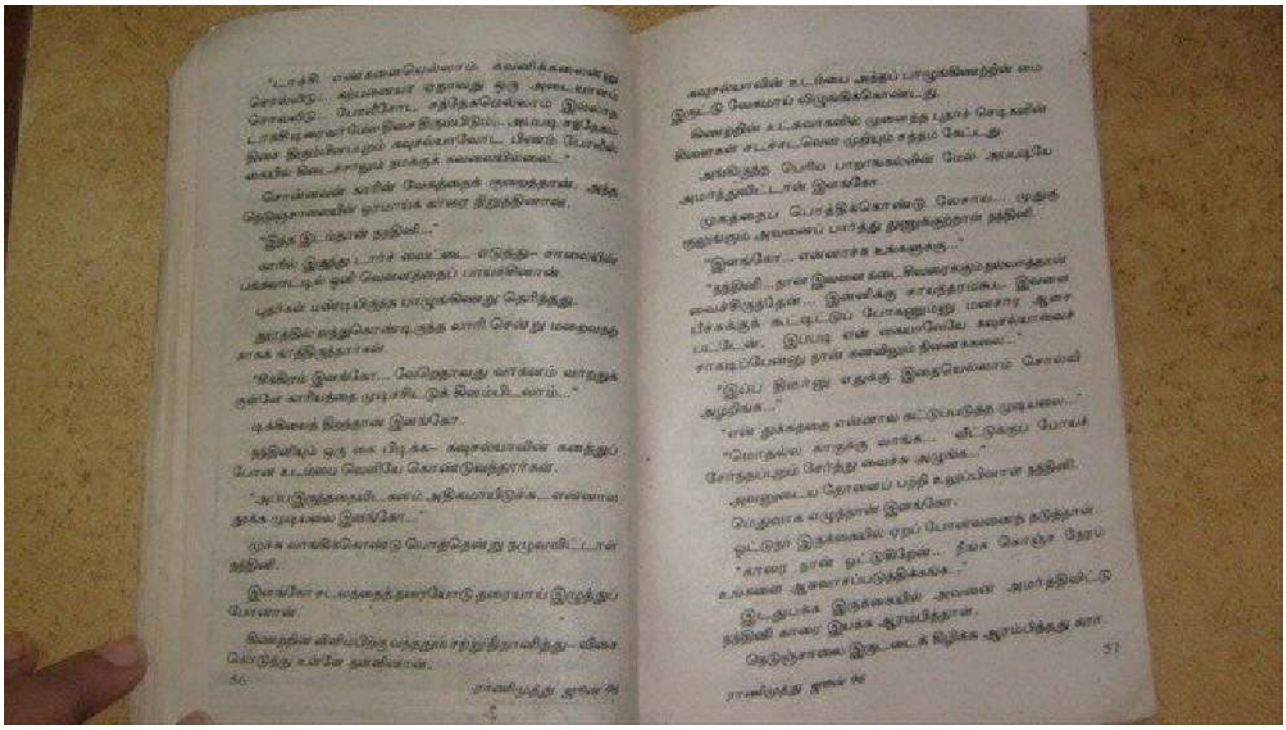

12

இரவு பணியிலிருந்து காலை விடுவிக்க இரண்டு பேரும் வருவதில் தாமதம் ஏற்பட்டதால் ஒரு மணி நேரம் கூடுதலாக பணியாற்றிவிட்டு வந்தனர் அந்த காவலர்கள்.

"நேரத்துல முடிய வைக்காருங்கடா..."

"என்ன ஆளுத்தான் என்ன... நமக்கு ஒருத்தங்க உசுரைப் பிச்சிட்டுத் கொடுக்கப் போறியளே... வாழ நெனச்சு வாழுறவுக... பாவாரம் பேசும் பாவக்காரன் ஆண்டவன் இருப்பான்..."

"எந்தம் போட்டுப் பேசாதே... இப்படி அரியலை விழுந்த கொலைக்காரனை கொஞ்சுத்தாய... வாயு பண்ணிட்டாக... பேப்பர்ல படிச்சியா...?"

"படிச்சேன் படிச்சேன்... அரியலே வெளிட்டாம்... வழியில் பேரு ஒனாவை ஏன் மடலில் எடுத்து விடுகை ஹும்..." சொல்லிக்கொண்டே... அந்தத் தெருத்திருப்பத்தை வந்தவர்கள் ஏ டெ எ கறுகறுப்பானவர்கள்.

நிலா வெளிச்சத்தில் அந்த ஆளின் மாமை உருவமாய் தெரிந்தான்.

நிறுத்தாது நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த அவன் இவர்கள் இருவரையும் பார்த்ததும் திடீரென்று பதட்டமானதுபோல் ஜைபிச்சு தின்றவிட்டு எதிர் திசையில் திரும்பி வேகமாய்ச் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

"யோவ்... அவன ஏன் நம்மைப் பார்த்ததும் ஓடறான்...!"

"விசாரிக்க அடி..."

விளக்கின் வெளிச்சம் முன்னால் பாய்ச்சி இருவரும்

அவனை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

"டேய்... நில்லு..."

கத்திக்கொண்டே ஒரு தாவலடியில் அந்த ஆளினைப் பிடித்துவிட்டார்கள்.

அவன் திரும்பி முடியாமல் தள்ளாடினான்.

"யாருடா... நீ...! ஏன் எங்களைப் பார்த்ததும் நிறுத்தி ஓடுன...?"

அவன் பேச்சையே வாய் குறினான்.

"நா... நான்... ஒண்ணு சார்..."

"இந்த ராத்திரி நேரத்துல நிக்கக்கூட முடியாம ஆடிட்டு எங்கே போயிட்டிருந்தே...?"

"ஏ... வந்து..."

காவலர்களின் இருவரும் தலைகளுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

"இவனிடமே என்னமோ தப்பிருக்கு..."

லாட்டியால் அவன் முகத்தை நிமிர்த்தினார் ஒரு காவலர்.

"டேய் பேரென்ன...?"

"வே... வேலு..."

"எ காலனிடபெரி...டத்திருப்பான்." "இவனோல நம்மா டார்ச் அடி..." என்றார்

லைபிடார்ச் வெளிச்சம்பிடித்திருந்த அவர் வேலுவுக்கு நேரே நீட்டி டார்ச்சின் வெளிச்சம் பாதத்திலிருந்த தொந்தரவை அறுக்க- அவன் மேல் ஒரு கொந்தளிப்பான வெளிச்சம் விழுந்தது.

இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள்.

"என்னடா இதுக்கு அப்புறமும் இருக்கு..."

பதிலேதும் சொல்லாமல் தயங்கியதோடு நின்றிருந்த மேனுவின் கண்களும் இரக்கப்பட்டன.

13

இலங்கோ தன் பலத்தையெல்லாம் காலை நகர்த்தியபோது பாதி நொறுங்கி விழுந்திருந்தது.

உள்ளே நுழைந்த முன்பே என்றின் இலக்கத்தையும், முன்னிலையின் பிரகாசத்தையும் நடை செய்தான்.

நட்டநடு வானத்தில் வட்டநிலா பொழிய வெண்ணை பொத்தலாய கட்காத்திருக்க— முகப்பு விளக்குகளை அவியவே இருக்கவில்லை.

முதலாம் தளபோகரனின் தூக்கம் கலையலாம் வரை தூங்கிரைதல் எனில் சத்தமேயில்லாமல் போடிகோலில் புகுந்தான்.

கதவோடு இணைந்த பூட்டை விடுவித்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

முன் தடையில் தளபோகரன் படுத்திருந்த அறையை நெருங்கினான்.

நிலவு மூச்சு வெளியானது.

தூக்கமுருந்து விரிவதோடு அவரை இன்னும் தூக்கத்தில் கட்டிப்போட்டிருந்தது.

தொலைபேசி வைத்திருந்த மேசையைத் தொட்டு ரிசீவரைக் கையில் எடுத்தான்.

பொத்தானை அழுத்தினான்.

விண்வெளி வீரர்
பினாக்கார்டின்
தோன்றும்

எரிமலை மிருகங்கள்

எரிமலையில் செத்தொண்ட மிருகங்கள்
விழுகொண்டு எழுகின்றன!
விறுவிறுப்பான விண்வெளிப் படக்கதை!

அத்துடன்

அமுதா கணேசன் படிக்கத் தவறாதீர்கள்!
எழுதும்

தங்கக்கிளி

இப்பொழுது வேலாக விற்பனையாகிறது

மாயாஜாலத் தொடர்கதை

"சாவி காமிக்ஸ்", சென்னை-600 007.

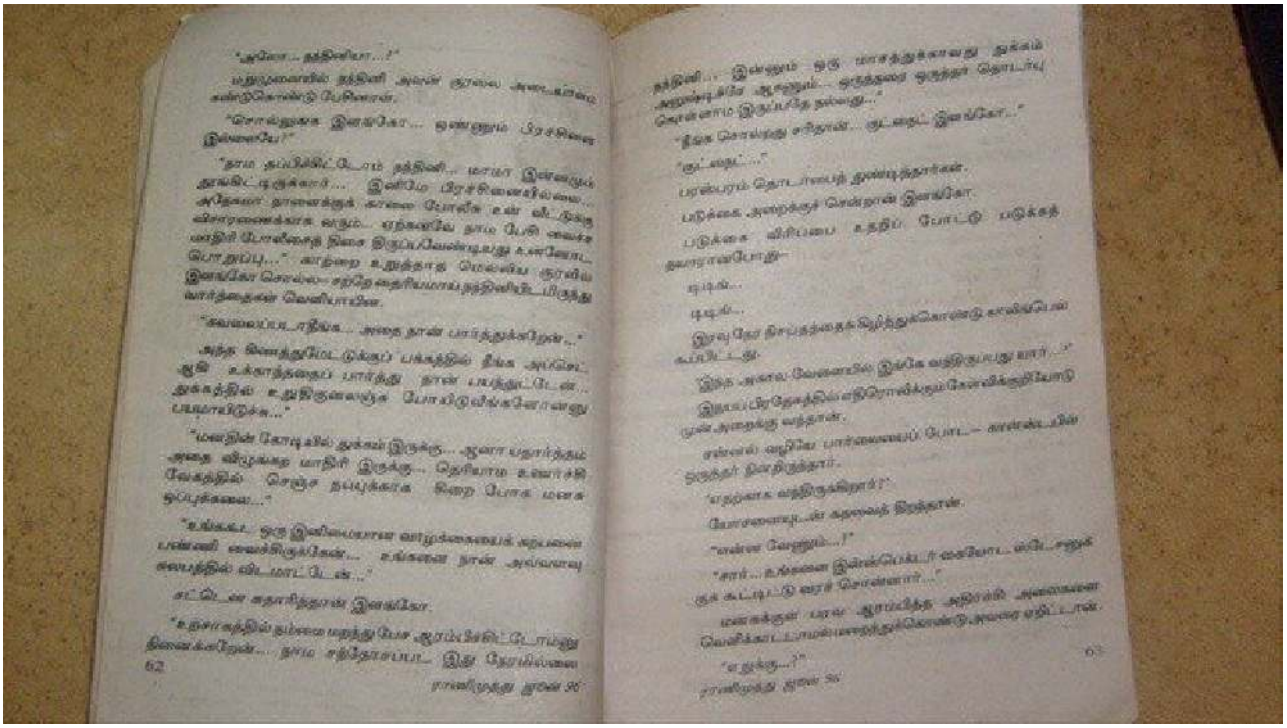

"அம்மா... நந்தினியா...?"

மதுமலரின் நந்தினி அம்மா குரலை அடையாளம் கண்டுகொண்டு பேசினாள்.

"சொல்லுங்க இளங்கோ... ஏன்னாலும் ரொம்ப நியாயமே!"

"நான் தப்பிலிட்டேன் நந்தினி... மாமா இன்னும் தூங்கிட்டிருக்காரா... இன்னும் நேரமெல்லாம் அதேயா தாயைக்குக் காலை போன்ல வந்து விசாரணைக்காக வரும்... ஏற்கனவே நான் பேசி வைச்சு மறுபடி போன்லதாக நீங்க இருப்பவேண்டாமுன்னு உங்களோட தொடர்பு..." வாக்கில உதித்தாக மெல்லிய குரலில் இளங்கோ சொல்ல- சற்றே அதிர்ச்சியாய் நந்தினியிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளியாயின.

"வேலையிடமாதிங்க... அதை நான் பார்த்துக்கறேன்..."

அந்த வெளுத்துவிட்டுக்குப் பக்கத்தில் நீங்க அப்பாவுடன் உக்காந்திருப்பதைப் பார்த்து நான் பயந்துட்டேன்... துக்கத்தில் உறவினர்களை போய்ப்பார்க்கறோமுன்னு பயமாயிருக்க..."

"மனதின் கோடியில் துக்கம் இருந்து... ஆனா பகார்த்தம் அதை விழுங்கி மாதிரி இருந்து... தெளிவாக எனால் வேகத்தில் செஞ்ச தப்புக்காக வேற போக மனசு ஒப்புக்கலை..."

"உங்கட ஒரு இனிமையான வாழ்க்கையைக் கற்பனை பண்ணி வைச்சிருப்பீங்க... உங்களை நான் அப்பாவு வைத்தில் விட்டுட்டேன்..."

சட்டென சுதாரித்தாள் இளங்கோ.

"உதாரத்தில் துக்கமறுத்து போ ஆரம்பிச்சிட்டோமே நினைக்கறேன்... நான் சந்தோசப்பட இது நேரமில்லை

நந்தினி... இன்னும் ஒரு மாசத்துக்காவது நாங்கள் அமைதியா ஆகணும்... ஒருத்தரை ஒருத்தர் தொடர்பு கொள்ளாம இருப்பதே நல்லது..."

"நீங்க சொல்லறது சரிதான்... குட்பை இளங்கோ..."

"குட்பை..."

மறுபுறம் தொடர்பைத் துண்டித்தார்கள்.

படுக்கை அறைக்குச் சென்றான் இளங்கோ.

படுக்கை விரிப்பை உதறிப் போட்டு படுக்கத் தயாரானபோது-

டிங்...

டிங்...

இரவு நேரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு காலிங்பெல் கூப்பிட்டது.

'இந்த அகால வேளையில் இங்கே யாராயிருக்கும்...?'

இளங்கோவுக்குள் எதிர்பார்க்கும் கேள்விகளோடு முன் அறைக்கு வந்தான்.

சன்னல் வழியே பார்வையைப் போட— வாசல்படியில் நந்தினி நின்றிருந்தாள்.

'எதுக்காக வந்திருக்கிறாள்?'

கேள்வியை...ன் கதவைத் திறந்தான்.

"என்ன வேணும்...?"

"சார்... உங்களை இன்ஸ்பெக்டர் வசந்தா... வரச் சொன்னார்..."

மனக்குள் பால ஆரம்பித்த அமைதியை வெளிக்காட்டாமல்மறைத்துக்கொண்டு அவரை ஏறிட்டான்.

"எதுக்கு...?"

"நீங்களெல்லாம் புகார் சொல்லாமத்தானே வந்திருக்கீங்க..."

நெஞ்சுக்குள் பிரார்த்தனை முடிப்பதோடு அவருடன் கொண்டாள்.

காரில் பயணித்திருந்தபோது வெறுமனே கேட்டாள்.

"என் மனைவியைப் பத்தி ஏதாவது தகவல் கிடைச்சதா...?"

காண்டீபன் தலையாட்டினார்.

"அப்படித்தான் இருக்கணும்..."

"காலையிலேர்ந்து காத்திருந்து பார்க்கலாம்னு சொல்லி இன்ஸ்பெக்டர்தான் திருப்பி அனுப்பினார்... இப்போ நடு ராத்திரியில் கூப்பிட்டு அனுமதிருக்காங்களா என்ன காரணம்னு குழம்பமா இருக்கு..."

"வண்டி ரோல் தும்பிலிருந்து ஏதாச்சும் தகவல் வந்திருக்க மாம்..."

"உங்களுக்கு விபரம் தெரியாதா...?"

"நான் பி.டி.ஓக்கு போன்போட்டு இப்போதான் விபரம் முழுசா தெரிஞ்சுகிட்டேன். தும்பு ஏரியாவில் ஒரு சின்ன அறுபடியாம்... புகார் எதுவுமில்லாம பேசாமலும் சொல்லி உடனே அவரைக் கூட்டிட்டு வரச்சொன்னார்..."

லெ திமிடம் பயணத்தில் போலீஸ் வயர்லெஸை தொட்டிருந்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் பதறி உள்ளே சென்றான்.

இன்ஸ்பெக்டர் சேதுராம் அவனை எதிர்கொண்டார்.

"அகல்யாவைவிட்டு தொந்தரவு பண்ணிட்டே வரலையாம்... அதுமட்டுமல்லாமதான் சொல்லி அனுப்பினோம்... ஆனால் உங்களை இந்த நேரத்தில் வேணாமே கூப்பிட வேண்டியது அவசியமாயிடுச்சு..."

இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு போலீஸ் ஜீப்பைக் காட்டினான்.

"அஞ்சாவைப் பத்தி ஏதாவது தகவல் கிடைச்சதா இன்ஸ்பெக்டர்...?"

"ஒரு ஆளை இரவு நேரம் வள்ளம் பிடிக்கிறவங்க... அவன் கட்டை வேலைகள் இருந்ததால் கிடக்கு... நல்லாக் குடிச்சிருக்கான்... சேகரு கேள்விக்கு முன்னுக்குப் பின் முரணாப் பதில் சொல்லுறான்... அவனை விசாரிக்கறபோ உங்க பேரைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னான்... அதனாலதான் உங்களை அனுப்பிடுவோம் சொன்னேன்..."

"என்ன நேரடி சொல்லலையா...? யார் அது...?"

"அவன் மனைவிகூட நீங்க வம்பளப்பண்ணியிருக்கீங்களாம்... அதாவது அந்த ஆள் வருஷக்கணக்கா வீட்டுக்காரராம்..."

திகைத்தான் இன்ஸ்பெ.

"வேறயா?"

"ஆமா... வேறன்னுதான் பேர் சொல்லலை. அவன் சொன்னது உண்மைதானா?"

"வேறு கருமாயோட அகல்யாவுக்கான கல்யாணம் பண்ணியிருக்கான் இன்ஸ்பெக்டர்."

"உங்க குடும்பத்துக்கும் அவருக்கும் சம்பந்தமே இல்லாத மாதிரி இருக்கானே?"

"மாமா அவனைப் பத்தி சரியா விசாரிக்காம சொல்லைக் கொடுத்துட்டார். கல்யாணம் பண்ணி இட்டு நாளிலிருந்தே அவன் விமலாவை அதாவது கருகல்யாவோட அக்காவை சரியா வைச்சுக்கலை... செக்ஸ்லயோ ஒரு மாதிரி... அதை விட்டுட்டு வெளிநாட்டுக்காரங்க பின்னால சுத்திட்டு குடிச்சிட்டு

சிரித்தான்...

"உனக்குக்கும் அவருக்கும் ஏதாவது முன்விரோதம் இருக்கா மிஸ்டர் ஜெயின்?"

"எனக்கும் பொருத்தவரை யார் மேலும் நான் விரோதம் பாராட்டறதில்லை... அதேசமயம் அவருக்கு என்மேல விரோதம் இருக்கலாம்..."

"நீங்க சொல்றது புரியலையே?"

"வேலுக்கு என மேலும், வேலா மேலும் நிறை பொறாமை இருக்கு..."

"ஏனால?"

"நான் யாரோட வாழ்றதுனால அவனோட பொறாமைக் காரணம்..."

"உங்க மேல இருக்கிற பொறாமை கழல்வாசனை கொலைன்ற அளவுக்கு அதிகமாகுமா?"

"இ...ல்...லை...க்...கூ...டா..."

வேளை நெருங்கிவிட்டதை இளங்கோ வெளிப்படுத்தினான். உள்ளே சந்தோசம் ஊஞ்சலாய் போக ஆரம்பித்தது.

சேதுராம் தொடர்ந்தார்.

"அவனோட கடைசி வார்த்தை இருக்கிறதைப் பார்க்கிறபோ அப்படி ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது..."

"அ...அவன் விளக்கியிருக்கலாம்?"

"விசாரிச்சுப் பார்த்தேன். தெளிவான பதில்களை அவனிடமிருந்து வாங்க முடியலை... நல்லா குழம்பிருக்கான்..."

"இல்லீங்க்...ர் நீங்க சந்தேகப்படறதைப் பார்க்க நிறைய எனக்கு அடிவயித்தைக் கலக்குது..."

"இவன் இந்த நிலைமையில் பீடிபட்டிருக்கிறதால

விசாரணையை இப்பவே தொடக்கறதால நமக்கு வேலுவால கழல்வாசனுக்கு எதோ விபரீதம் தோற்றுக்கறதுனால எனக்குத் தோணுது... இவன் வாயைத் திறக்க வைக்கறான்... தோழி வீட்டிலிருந்து போயிலே புறப்பட்டதாசொல்லியிருக்கான்...அங்கேயிருந்து விசாரணையைத் தொடங்கி உங்க மனைவியை அழைச்சி விடுற போன டாக்ஸி டிரைவர் வரைக்கும் வரணும்ங்கற அவசியமில்லாத தகவல் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கு..."

சேதுராம் சொல்ல—இளங்கோவின் மனக்குழப்பம் மலையளவாகியது.

14

நேரம் மூன்றரைத் தொட்ட பின்னிரவு நேரம்.

நடுவயிலே விட்டை போலீஸ் ஜீப் தொட்டிருந்தபோது மணி இரண்டு முப்பதுக்கு மேலாகியிருந்தது.

காரை ஸ்டேஷனில நிறுத்திவிட்டு ஜீப்பிலேயே வந்திருந்தான் இளங்கோ.

காலிங்பெல்லை இம்சிக்க—சொற்பவிநாடிகளுக்குப்பின் விட்டுக்குள் விளக்குகள் உயிர் பெற்றன.

சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்து "யாரு?" என்றாள்.

போலீசைப் பார்த்ததும் இலவாகவே எழுந்த கலவரம் அவள் முகத்தில் படிந்திட்டது.

கதவைத் திறந்தவள் தலைத் கற்றலைக் கைகளால் வழித்துக்கொண்டே... பின்னாலேயே இளங்கோவைப்

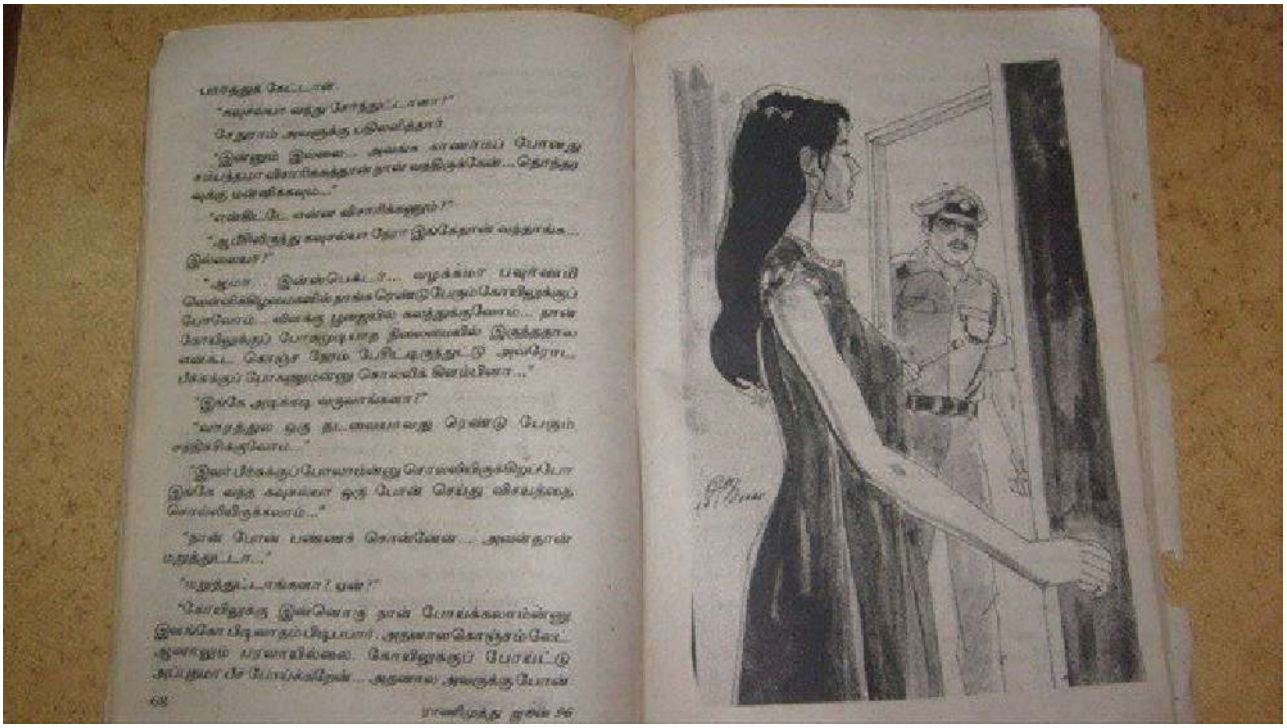

மாத்துல கேட்டான்.

"வக்கீலா வரது சொந்தம்ட்டயா?"

சேதுராம் அவனுக்கு பதிலளித்தார்.

"இல்லடா... அவங்க காணாம போனது எப்படிங்கறதை விசாரிக்கத்தான் நான் வந்திருக்கேன்... தொந்தரவு தர மாட்டோம்..."

"என்கிட்ட என்ன விசாரிக்கறது?"

"ஆபிஸிலிருந்து வக்கீலை தவிர இங்கேதான் வந்தாங்க... இல்லையா?"

"ஆமா... இன்ஸ்பெக்டர்... வழக்கமா பதிவாளி வெளிவிஷயங்களில் தான் சென்டிமெண்ட்டோடு கோவிலுக்கு போவோம்... மிகவும் முதலில் வந்துருவோம்... நான் கோவிலுக்கு போறப்போ கோவில்ல இருந்தாங்க எங்கிட்ட கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டிருந்தாங்க... அப்புறம் போனதுலேர்ந்து கோவில் இல்லியே..."

"இங்கே அடிக்கடி வருவாங்களா?"

"வாரத்துல ஒரு தடவையாவது ரெண்டு பேரும் வந்திருவோம்..."

"இவர் இங்கிருந்து போனப்புறம் கோவில்லிருந்து இங்கே வந்த வழியை ஒரு போன் செய்து விசாரித்து சொல்லியிருக்கலாம்..."

"நான் போன பணியார் சொல்லலை... அவன்தான் மறந்துட்டான்..."

"மறந்துட்டாங்களா? ஏன்?"

"கோவிலுக்கு இவரொரு நான் போகக்கூடாதுன்னு இவரோட நண்பர்தான் சொன்னாராம். அதனாலதொருதரம் கேட்டு... ஆனாலும் பரவாயில்லை. கோவிலுக்குப் போட்டு அப்புறமா போய்க்கிறேன்... அதனால அவருக்கு போன

பண்ணலன்னு சொன்னா—"

"ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்... கோவிலுக்குப் போறதா சொல்லிட்டுத்தான் போனா... ஆனா கோவிலுக்குப் போகலன்னு இன்னொரு சொல்லித் தெரிஞ்சிட்டுது..."

"உங்க வீடு தொட்டு ஏதுக்குமாமா இருக்கே... இங்கே எதுக்கே டாக்ஸி பிடிச்சான்?"

"அந்த நேரம் நடமில் மெயின் ரோட்டைத் தொடுமளவுக்கு அங்கே டாக்ஸி ஸ்டான்ட் இருக்கு..."

நந்தினி சொல்ல— சேதுராமின் முகத்தில் சோகம் வந்தது.

"அப்போ அந்த டாக்ஸி ஸ்டாண்டில் எழிலை நிக்கற டாக்ஸியைப் பிடிச்சித்தான் வடலூர் போயிருக்கணும்... இல்லையா?"

"ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்."

"வடலூர் அங்கே போய் டாக்ஸி பிடிச்சிருந்தா போனான்னு எப்படி சொல்றீங்க?"

"நான் மெயின் ரோடு வரைக்கும் போய் விசாரிச்சுட்டு வந்தேன்..."

"அப்படின்னா அவங்க ஏறிப்போன டாக்ஸியை எங்களால அடையாளம் காட்ட முடியுமா?"

"எல்லா டாக்ஸியும் ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கு... நான் என்னன்னு அடையாளம் சொல்ல முடியும்?"

"டிரைவர் முகமாவது உங்களுக்கு நினைவிருக்கா?"

"இல்லை இன்ஸ்பெக்டர். இருட்டுல நான் கவனிக்கலை..."

"அந்த டாக்ஸி ஸ்டாண்டில் விசாரிச்சா கொஞ்சமாவது இன்பர்மேஷன் கிடைக்கலாம்! நான் போய் அவங்களை விசாரிக்கறேன்!"

"டாக்ஸி ஸ்டாண்ட் வரைக்கும் போகலை... வேற ரோட்டுக்கு வந்ததுமே ஒரு டாக்ஸி குறுக்கே போக... அதை நிறுத்தி ஏறிப் போனதா சொல்றா..."

"அந்த டாக்ஸி அவங்களுக்காக ஸ்டாண்டிலிருந்துதானே வந்திருக்கணும்?"

"ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்."

சேதுராம் இன்ஸ்பெக்டரிடம் திரும்பினார்.

"நாங்க உபரிவோகளால எந்தத் தகவலையும் இங்கனால சொல்ல முடியலை... வடலூர் ஏறிப்போன டாக்ஸி எதுன்னு தெரிஞ்சா அவங்களை எங்கே கொண்டுபோய் விடறாப் பண்ணினான்னு தெரிஞ்சிக்கலாம்..."

"இப்போ என்ன செய்றது இன்ஸ்பெக்டர்?"

"அந்த டாக்ஸி ஸ்டாண்டில் போய் விசாரிச்சுப் பார்க்கலாம்..."

நந்தினியிடம் விடை பெற்றார்கள்.

நந்தினி இன்ஸ்பெக்டருக்கு வணக்கம் நிமித்தம் தலை காட்டினாள்.

தீப் உயிர் பெற்று முதல் சாலையை எட்டியபோது— போக்குவரத்தே இல்லாமலிருந்த இரு பேருக்கிட்டது.

நேரம் நள்ளிரவை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தபோது மொரட்டனில் பரபரப்பான கடற்கரை.

டாக்ஸி ஸ்டாண்டில் நான்கைந்து கார்கள் மட்டுமே நின்றிருந்தன.

தீப்பை ஓரமாய் நிறுத்திவிட்டு— இன்ஸ்பெக்டர் சேதுராம், அவரைத் தொடர்ந்து இன்ஸ்பெக்டர் இளவரசன்.

இருவரும் முன்பாக நின்றிருந்த டாக்ஸியை நோக்கி

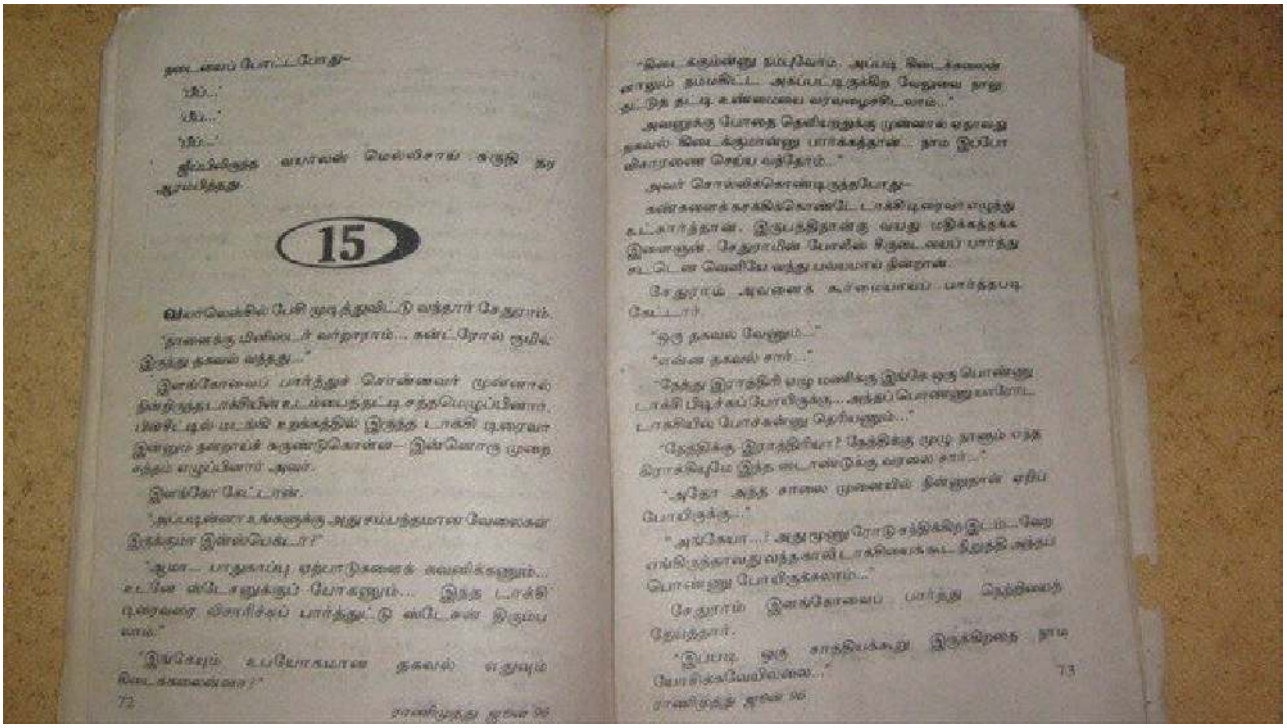

தலையைப் போட்டபோது-

"பிப்..."

"பிப்..."

"பிப்..."

தீப்பெட்டியிலிருந்த வரங்கள் மெல்லசாய எருமி தர ஆரம்பித்தது.

15

வாசலுக்கில் பேசி முடித்துவிட்டு வந்தார் சேதுராம்.

"தலைக்கு மேலை...ச் வர்றாங்... கள்ட்ரோல் ரூமில இருந்து தகவல் வந்தது..."

இளங்கோவைப் பார்த்துச் சொன்னவர் முன்னால் நெருங்கி...ச்சிரிக்கிற உடம்பைத் தட்டி சந்தோஷப்படுத்தினார். பின்சீட்டில் படபடவென்று இருந்த டாக்கி டாக்கியை ஒருமுறை தன்னால் கருணாகரனைப்போல— இன்னொரு முறை சத்தம் எழுப்பினார் அவர்.

இளங்கோ கேட்டான்.

"தப்பெல்லாம் உங்களுக்கு அனுபவத்தாலே வேலைகள் இருக்குமா இன்ஸ்பெக்டர்?"

"ஆமா... பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கறதும்... உடனே ஸ்பாட்டுக்குப் போகறதும்... இந்த டாக்கி டாக்கியை பிளாக்குப் பார்த்துட்டு வரதுன்னு இருபது வருஷமாச்சு."

"இவ்வளவும் உபயோகமான தகவல் எதுவும் கிடைக்கலையா?"

"இல்லை சொல்லுவோம். அப்படி கிடைக்கலன்னாலும் நம்மிட்ட அகப்பட்டுக்கிற வேறுவிதமான தப்புத் தடுபாடுகளை வரவழைச்சிடலாம்..."

அவருக்கு போதை தெளிவதற்கு முன்னால் ஏதாவது தகவல் கிடைக்குமென்று பார்க்கத்தான் நாம இப்போ இவ்ளவை செய்ய வந்தோம்..."

அவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது-

கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டே டாக்கி டாக்கியை எடுத்து கட்டளையிட்டான். இருபதிலிருந்து வரை மறுக்கத்தக்க இலக்கங்கள். சேதுராமின் போலீஸ் ஜீப்பை பார்த்து ஓடோடி வெளியே வந்து பவ்யமாய் நின்றான்.

சேதுராம் அவனைக் கர்மசிரத்தையாய் பார்த்தபடி கேட்டார்.

"ஒரு தகவல் வேணும்..."

"என்ன தகவல் சார்..."

"நேத்து இராத்திரி ஏழு மணிக்கு இங்கே ஒரு பொண்ணு டாக்சி பிடிச்சுப் போயிருக்கு... அந்தப் பொண்ணு எங்கோ டாக்சியில போச்சின்னு தெரியணும்..."

"நேத்துக்கு இராத்திரியா? நேத்திக்கு ஏழு நாளும் எத்தனாயிரமோ இந்த ஸ்டாண்டுக்கு வரலை சார்..."

"அதோ அந்த சாலை முனையில் நின்னுதான் எறிய போயிருக்கு..."

"அங்கேயா...? அது ரொம்ப நேரம் நின்றுக்கிற இடம்...வேற எங்கியாவது வந்தாலிட்டாக்சிகளைக் கூட நீங்கதான் அந்தப் பொண்ணு போயிருக்கலாம்..."

சேதுராம் இளங்கோவைப் பார்த்து தெம்பைத் தேய்த்தார்.

"இப்படி ஒரு சாத்தியக்கூறு இருக்கிறதை நாம யோசிக்கவேயில்லை..."

"குறிப்பான அடையாளமுமே இல்லாம அந்தப்பக்
எதையும் வண்டியை நிறுத்தாம போயிருக்கான்..."

தேதாரம் மீண்டும் அந்தப்பக்கம் ஒட்டுமொத்தமாய்
சொன்னார்.

"அந்த மொண்ணை ஏரியிலான டாக்டி பத்தித் தகவல்
தெரிஞ்சா உடனே எனக்கு வந்து சொல்லணும்
தெரிஞ்சதா...?"

அவன் தலையாட்டினான்.

மௌனத்தோடு தீப்பந்தத்தை நெருப்பினால் தேதாரம்
"என்னோட முயற்சி பலனிக்கலை இளங்கோ... உன்
நம்பிக்கையும் சேர்த்து பெற்றதுதான் மிச்சம்..."

"கடைசியாகக் காணாத பகைமைதான்னு நான்
நிச்சயமா நாங்க முடிவாது இல்லைங்க..."

"நீ போய் தர உங்க மாமா வந்திருந்தாரே... அவர
எங்கே...?"

"கனல்கிக் கல்லாத் தூங்கிட்டார்... வீட்டை வெளியே
பூட்டிட்டு தான் வந்தேன்... நான் வந்ததே அவருக்குத்
தெரியாது..."

"மனைக் காணோம்கிற பதைபதைப்பு அவருக்கு
இல்லையா...? நீங்க வந்ததுகூட தெரியாம தூங்குறாங்களா
ஆச்சரியமா இருக்கு..."

இளங்கோவின் மனக்குள் லேசான படபடப்பு
எழுந்தது.

அதை வெளிக்காட்டாமல் விழுங்கிக்கொண்டு அவருக்கு
பதில் ஏதும் சொல்லாமல் மௌனம் காத்தான்.

இவனைத் தேடிப் பலரைத்தில் போலீஸ் வந்து சலனத்
தொட்டார்கள்.

உண்மை தூண்டத்தாலே நலனை காவல்துறையிடம்

கேட்டார் தேதாரம்.

"அந்த வெறிபிட்ட இருந்து எதாவது தகவல்
கெடைத்ததா...?"

"அவருக்கும் யாரோ ஒரு வினோத மனிதனுக்கும்
இடையில் ஏற்பட்ட தகராறு முத்திப்போய் கைகலப்பில்
முடிஞ்சிருக்காம்... கோபத்தோடு வாட்டில் ஒருத்தரை
ஒருத்தர் வெச்சு பொருட்களை எல்லாம் எடுத்துத்
தாக்கிட்டதில் பட்ட இரத்தக் காயம்தான் சட்டையில
இருக்கு..."

"என்ன தகராறு...?"

"வினோத சாமான் தரேன்... அதுக்கு பிரதியா
மனைவியை அனுப்புன்னு அந்த ஆள் சொல்லியிருக்கான்...
அதனால ஏற்பட்ட தகராறுதான்... மத்தபடி சமாதானம்
படுத்தி பிரிச்சு விட்டிருக்காங்க... அந்த ஆட்டுக்கு போன
போட்டுக்கேட்டதில் அது உண்மைதான்னு தெரிஞ்சது..."

"அப்படின்னா அவருக்கு வேறயா பகைவர்களும்
தெரியாதா?"

"இன்னொரு விஷயம் சார்..."

"என்ன...?"

"வேறு யாரோ இளங்கோவோட மனைவியை
வேவுபார்க்கச் சொல்லியே வேறு போன் செய்ததாம்..."

"என்ன சொல்...?"

"புரியல..."

"புரியலா...?"

"ஆமா சார்..."

தேதாரம் இளங்கோவை நிமிர்ந்து பார்க்க அவன்
தலையசைத்தான்.

"ஆமாசார்...எனக்கோ...மனசுல வழக்கமான அவங்க வீட்ல இருக்கிறவங்கப்படியேதான் கூப்பிடுவாங்க...இந்த இடத்துல எதுக்கு இன்னொரு விசயத்தையும் நான் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கேன் சார்..."

"சொல்லுங்க..."

இளங்கோ ஒரு வெ விநாடிகள் யோசித்து அந்த விசயத்தைமான மொத்தை சொல்ல ஆரம்பித்தான். "வேறு விஷயமா பெண் பார்க்க வந்தப்போ வழக்கமா கேட்கிறது கணபதி வைத்திட்டார். விஷயமா அவங்க வீட்டுக்கு பணமிட்ட பிறகாடி. ரெண்டு மூணு சந்தர்ப்பங்களில் வழக்கமா தனியா இருக்கும்போது- அவங்கிட்ட வேறு தப்பா நடந்துக்கப் பார்த்திருக்கான்... இதை வெளியே சொல்லா குறும்பத்தில் இருக்கிறவங்க மனச கஷ்ட படுத்து நினைச்ச வழக்கமா சொல்லாமே விட்டுட்டா..."

"அப்படியா...!" என்றுவியப்பாய்மோவாயைத் தேய்த்து இளங்கோட்ட சேதுராம் இளங்கோவை ஏறிட்டார்.

"இந்த விசயம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"வழக்கமே ஒரு நாள் என்கிட்ட சொன்னா..."

"நீங்க சொல்றதைப் பார்த்தா வழக்கமாவை வேறுதான் ஏதாவது பணனியிருக்கணும்..."

"ஆமாசார். வேறுவை விசாரிக்கிற மாதிரி விசாரிச்சா எல்லா உண்மைகளும் வெளியே வந்துடும்..."

சேதுராம் நிமிர்ந்தார். "வேறுவை விசாரிக்கிறதுக்கு முதல் இன்னொரு முக்கியமான ஆளை விசாரிக்க வேண்டியிருக்கு..."

"யார் சார் அந்த முக்கியமான ஆள்...?"

"நீங்கதான்..."

இளங்கோட்டின் கட்டுவிரல் இளங்கோவை நோக்கி நீண்டது.

16

இளங்கோ பெரிதாய் இருக்கிட்டான்.

"எ...எனக்கையா விசாரிக்கணும்...?"

"ஆமா..."

"இன்னும் என்கிட்ட எனக்கு சார் விசாரணை...நான்தான் என்னுடைதும் சொல்லிட்டேனே..."

சேதுராம் புன்னகைத்தார்.

"சொல்லவேண்டியது... இளமும் சொல்லும் பாக்கியிருக்கு. அதுக்கு முன்னாடி நான் உங்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டுக்கிறேன்."

"மன்னிப்பா...எதுக்கு...?"

"உங்கிட்ட ஒரு பொய் சொல்லிட்டேன்..."

"பொய்யா...!"

"ம்... பொய்தான். ஒரு பெண்ப பொய்! கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி நீங்க வழக்கை பேசினது இந்த மாதிரி சமயத்தில் சொந்தக்காரங்க பிள்தான். நான் உங்கிட்ட பிளிட்டர் வார்த்தை பொய் சொன்னேன். உண்மையில் 'ஹாண்ட்பிள உங்களைப் பத்தின ஒரு தகவலைத்தான் எனக்குத் தெரியப்படுத்தினார். அதிருந்து வேறு சில விசயங்களை உங்கிட்ட விசாரிக்க தெளிவுபடுத்திக்க வேண்டி இருந்தது. அதனால்தான் தற்காலிகமா ஒரு பொய்யச் சொன்னேன். நீங்கில வர்ப்பில உங்கிட்ட விசாரித்து தேவையான விபரங்களை கேட்டுத் தெரிஞ்சுகிட்டேன்..."

இளங்கோவின் இதயத்தில் திடீரென்று ஏற்பட்ட ஆனந்த வெளியை காட்டிக்கொள்ளாமல் கேட்டான் கோபி ஆச்சரியத்தோடு.

"நீங்க என்ன சொல்றீங்கன்னு எனக்குப் புரியலை இளங்கோ..."

சேதுராம் புன்னகைத்தார்.

"எஸ்.ஆர். மாங்க... புரியும்..." சொல்லிக்கொண்டே... வெளியே வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டிருந்த அவனுடைய பின்தொடர்ந்தான் இளங்கோ.

வீட்டைச் சுற்றி வெளியே சற்றுத்தள்ளி நின்றிருந்த அவருடைய பிரியமான பதினி கார் அருகே வந்து நின்றார்.

"இது உங்க கார்தானே?"

"ஆமா சார்..."

"இந்தக் காரை உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் உபயோகப் படுத்தலாமா... இல்லைனா...?"

"த...தாராளமா... சார்..."

"நீங்க ரெண்டு நாள் ஊர்ல இல்லாதப்ப... நான் கேட்ட ஒரு கேஸை விளக்கமாக் காணோம்னு புகார் தந்ததுக்கும் பிறகு நீங்க எப்போவாவது வெளியே போயிருக்கீங்களான்னு கேட்டேன்... ஏன்னா எப்பவாவது சந்தேகிக்கிறவனும் கேட்டுன்னு தெரிஞ்சுக்கிறதுக்காகத்தான் கேட்டேன். இல்லைன்னு சொல்லிட்டீங்க... ஆனா... நீங்க இல்லாத ரெண்டு நாள் கோர்ட்டுக்கு போனதாவும் சொல்றாங்க... அதுக்கான ஆதாரம் எங்கிட்ட இருக்கு..."

சேதுராம் சொல்ல...

இளங்கோவின் இதயத்துள் ஒரு நிலநடுக்கம் நிகழ்ந்தது.

இருந்தாலும் அசராமல் கேட்டான்.

"இ...இளங்கோட்ட நீங்க... என்ன சொன்னீங்க?"

அவர் சிரித்தார்.

"இந்த மாதிரி பல கேஸ்களைச் சமீபத்துல நான் இளங்கோ... இவரிடம் நீங்க பொய் சொல்லி தப்பிக்க முடியாது. உங்க காரோட வலதுபக்கம் டிக்கியைத்தொட்டிருக்கிற இடத்தில் எள்ளாயிருக்கறது பார்த்தோம்."

இளங்கோ பார்த்தான்.

அந்த இடத்தில் உலர்ந்த அளவுக்கு காபிக் கப்பு கசங்கி தேங்காயோடு தெரிந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் தொடர்ந்தார். "இந்த நகலும் உங்க பாஸ்வார்டும் புகார் கொடுக்கவந்த வருமோ சாதிக் இல்லை. தீர்ப்பை நாத்தனாருக்காக உங்க காரை வேற இடத்தில் நிறுத்தச் சொன்னவரே ஒரு காண்ட்ராக்டர்... அவர்தான் இந்த விதிமீறலைத் கவனிக்க சொன்னார். அதே சமயத்தில் போலீஸ் கண்ட்ரோல் ரூமிலிருந்து வைச்ச ஒரு தகவலும் உங்க தப்பை ஊர்ஜிதம் பண்ணிடுச்சு... காஞ்சிபுரம் ரோட்டில் நான்கு மணி சுமாருக்கு வேகமா வந்த இன்டிகா சிற் பிரிவின் பதினி கார் தகவலோட காரை மோதி இழுத்திட்டுப்போய்ட்டதா கண்ட்ரோல் ரூமுக்கு ஒருபுகார் வந்திருக்கு. காரை ஓட்டிட்டுபோனது ஒரு வெளிநாட்டுத் தம்பதிகளும் புகார் தந்தவங்க சொல்லியிருக்காங்க... காண்ட்ராக்டரோட பார்வையில் பட்ட இந்த கார் நகலும் அந்த நகலும் ஒத்துப்போகவே உடனடியா எனக்கு வயர்லெஸ் மூலம் விசயத்தை தெரியப்படுத்தினார். நீங்க கார்ல வெளியே போன விசயத்தை மறைத்ததைப் பார்க்கும்போது உங்க மனைவி காணாமே போனதைப் பத்தி உங்களைவிட

ரதேயைக் கேள்வி கேட்டு விரக்தி...

இளங்கோ கலக்கத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் வரவழைத்துக்கொண்ட புன்னகையோடு அவரை எதிர்கொண்டான்.

"சார்! இந்தக் கார் தகவலும் இருபத்தி நான்கே இருந்தது. ரெண்டு நாளைக்கு முந்தி காரை யாரோ எடுக்கறப்போ காம்பவுண்ட் சுவரில் மோதி இருக்கு. ஆனது காயம் இல்லை. சரியா கவனிக்கக் கூடாதுன்னு இன்சூரன்ஸ் பிரீமியம் பாதியில் கார் இந்த நகரில் எவனோ இருக்கு... உங்க சந்தேகம் ஆதாரம் இல்லாதது இல்லையா?..."

சேதுராம்புன்னகைத்தார். "இல்லை பிள்ளை இளங்கோ! நான் ஆதாரம் இல்லாமே யார் மேலேயும் சந்தேகப்பட மாட்டோம். இதோ ஆதாரம்..."

சொல்லியவர் காரின் கதவைத் திடீரென்று திறந்து ஒட்டுநர் இருக்கைக்கு கீழே காட்டினார்.

"இங்கே இருந்து இடுங்கி மல்லிகைப் பூக்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போறீங்க? பூக்கள் இன்னும் சரியா வாடக்கூட இல்லை. சார் அந்த பொண்ணு? நள்ளிரவு ரெண்டு மணிக்கு நீங்களும் அந்தப் பொண்ணும் எங்கே போனீங்க?"

"இன்ஸ்பெக்டர்! நீங்க நினைக்கிற மாதிரி எதுவும் இல்லை. என்னேல..." ஏதோ சொல்லி கத்த முயன்ற இளங்கோவை கையமர்த்தினார் சேதுராம்.

"இதோ பாருங்க இளங்கோ... போன நிமிடம் வரைக்கும் உங்களுக்கு மரியாதை கொடுத்து விசாரிச்சு வந்திருக்கேன். அந்த மரியாதையை கெடுத்துக்க ஆசைப்படாதீங்க... மரியாதையா உண்மையை ஒத்துக்குங்க... இல்லேன்னா... நான் விசாரிக்கிற பாணியே வித்தியாசமா இருக்கும்.

உடனடி புன்னகைக்கிட்டுத்தான் உண்மைகளைச் சொல்லணும்னு நீங்க அடம்பிடிச்சா அதுதான் நடக்கும் மாப்பிள்ளை. உங்களுக்கு எப்படி வசதி? வாக்குமூலமே போதும் உண்மையைச் சொல்றீங்களா? இல்லை... இன்னிலே சொல்றீங்களா?"

சேதுராமின் முகத்தில் பொங்கிய தன்னம்பிக்கை, இளங்கோவின் உறுதியான அணுகுமுறை இரண்டையும் அறியாமல் நடந்த உண்மைகளை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

17

விடியற்காலை நான்கரை மணி.

போலீஸ் வேடத்தில் தனக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்த வடிவழகியின் அப்பா தனசேகரனை கலவர நிலையில் ஏறிட்டான் இளங்கோவடிகள் சேதுராம்.

"உங்க மருமகன் இளங்கோ என்னாத்தையும் ஒத்து ஊதிட்டார். அவர் இந்த கொலைலேந்து தப்பிக்கிறதுக்கு நந்தினிக்கும் இருந்த தொடர்பை வெளியே தட்டிக் கேட்டிருக்கார். ஆகமொத்தம் தான்மேலே இவர் அடிச்சுவிடாத குற்றச்சாட்டுகளை மறைக்க, வடிவழகியோட பிணத்தை காஞ்சிபுரம் சாலையில் இருக்கும் பாழுங்கிணத்திலிருந்து மீட்டுட்டோம். பிரேத பரிசோதனை முடிஞ்ச பிறகு சாயந்தரம் அரசாங்க ஆம்புலன்ஸிலிருந்து பிணத்தை நீங்க வாங்கலாம்..."

தனசேகரன் தோளில் தொட்டிருந்த துண்டால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தார் அவருடைய தோளைத் தொட்டபடி.

"உங்க துக்கத்துக்கு ஆறுதல் சொல்ல முடியாதுதான்! ஆனா நடந்த சம்பவத்தை நினைச்சு மனசை ரணமாக்கிக் கிறது சரியில்லை. இளைய மகள் கவுசல்யாவை இழந்த துக்கம் ஒருபக்கம் இருந்தாலும் உங்க மூத்த மகள் வாழ்க்கை யில் ஒரு நல்ல திருப்பம் ஏற்பட்டிருக்கு. வேலு தன்னோட தம்பையெல்லாம் முழுசா உணர்ந்துட்டான். இனியே நடிக்க ஆசைப்பட்டு இனிமாக்காரங்க பின்னால் அலையறதையும் நிறுத்திடுவான். நல்ல அரசாங்க வேலை இருக்க பேராசை பட்டு இத்தனை நாளா விமலாவின் வெறுப்புக்கு ஆளானதை நினைச்சு கவலைப்பட்டான்."

இன்ஸ்பெக்டர் சேதுராம் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருக்க— சன்னலுக்கு வெளியே இழக்குத் திசையை நிறக்கொண்டு இரத்தப் பந்தாய் சூரியன் இளம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

தனசேகரன் இன்னமும் அழுகையில் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

(முடிந்தது)